

ZBIRKA ZGODBIC

UMETNOST
NEOBVEZNI IZBIRNI PREDMET

KAZALO VSEBINE

1. Taja Šetar: <i>Pustolovščina dveh sester</i>	1
2. Karina Sajko: <i>Nora pot</i>	11
3. Simona Dobršek: <i>Zajček Cofek</i>	24
4. Neli Mlakar Rom, Zarja Horvat: <i>Nežina dogodivščina</i> ...	34
5. Pia Pristovnik, Zarja Tič, Ema Frešer: <i>Skrivnostno popotovanje</i>	42
6. Maša Kop: <i>Skrivnostno popotovanje</i>	54
7. Tinkara Hudin: <i>Tri žabe</i>	62
8. Živa Goričan: <i>Annabel in čudežna skrinja</i>	68
9. Ana Pogorevc: <i>Košarkaške sanje</i>	76
10. Naja Pokleka: <i>Pegasta Jagoda</i>	80
11. Anže Vodušek: <i>Misli na šolo</i>	86
12. Taja Klemen: <i>Izginotje</i>	92
13. Jure Kop: <i>Artemis Fowl</i>	101

Napisala in ilustrirala:
Taja Šetar

Uvod

Nekega lepega večera sta se Delfi in Neža s starši odpravili na morje v hišo, kjer je živila njuna prababica. Delfi je želela pospraviti svoje stvari, zato je odšla na podstrešje, kjer naj bi bila njena nova soba. Zagledala je staro nočno omarico in jo želela umakniti. Poklicala je očeta, da ji je pomagal. Ko je umaknila še preprogo, je zagledala loputo. Želela jo je odpreti, a je bila zaklenjena. Povsod po sobi je iskala ključ, a ključa ni bilo. Zagledala je edino stvar, ki je še ni preiskala. Odprla je predal in v dnu zagledala špranjo. Privzdignila je desko ter zagledala ključ. Vzela ga je in odklenila loputo. Zagledala je rjavo škatlo z lutko, na kateri je bila ogrlica. V škatli so bile tudi pesmice. Prebrskala je med pesmimi in našla popolno pesem, ki se je ujemala s kristalom na ogrlici.

1. poglavje

Ogrlica

Ogrlica se je zableščala in Delfi jo je izpustila. Zelo se je začudila, ko je videla, da se ni razbila. Pogledala je nazaj v škatlico in videla v njej listek, na katerem pisalo, da je ta ogrlica čarobna in naj tisti, ki jo drži, gre v klet. Delfi je premišljevala, ali naj gre sama ali naj vzame s seboj Nežo. Potem je nekdo potrkal na vrata njene nove sobe. Delfi je odprla vrata in pred njo je stala Neža. Delfi jo je vprašala, zakaj je sploh prišla. Neža ji je povedala, da je v sobi našla nekakšno ogrlico in jo zanima, če jo je našla tudi ona. Delfi ji je začudena pritrnila. Obe sestri sta druga drugu povedali, kako sta našli ogrlico. Tako sta se Delfi in Neža skupaj odpravili v klet njihove počitniške hišice. V kleti je stal moški in ju vprašal kaj iščeta. Povedali sta mu, da sta našli ogrlico in še preden sta končali, se je moški spremenil v prijaznega, lepega čarovnika. In naj se vam zdi to čudno, Delfi se je takoj zaljubila vanj. Vprašal ju je, če lahko gre Delfi z njim in ko je Delfi to slišala, je kar poletela k njemu. Nežo pa je zanimalo, kaj ji bo rekel.

In začel je. Povedal je, da je ta ogrlica čarobna, tako kot piše na listku. Rekel je, naj gre z njo na plažo, prime za kamen in zapoje pesem, ki se ujema s kamnom. Potem se bo spremenila v morsko deklico in naj to stori z vsakim kamnom, ki ga najde.

Ples morskih deklic

Delfi je šla k Neži in rekla, da naj gresta na plažo. Neža ni razumela zakaj, a sta vseeno sta odšli na plažo. Ob morju sta se ustavili in Delfi je prijela za kamen v obliki morske deklice in rekla Neži naj jo posnema. Zapeli sta :

Morska deklica Ajla

Bila je morska deklica, imela rib je pet.

Plavala je res lepo.

Ime bilo ji Ajla je

in bila zelo je lepa.

Ajla se vpraša zdaj,

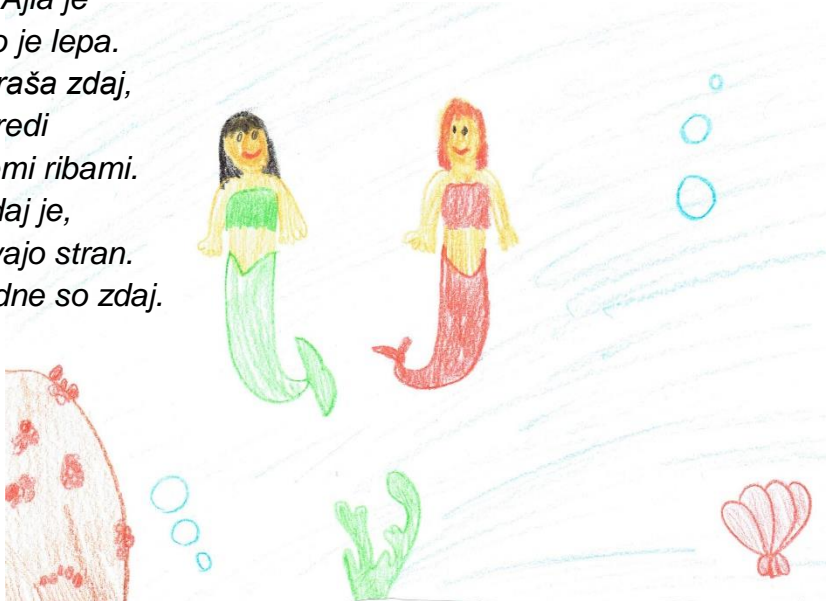
kaj naj naredi

z vsemi temi ribami.

In rekla zdaj je,

naj odplavajo stran.

Da svobodne so zdaj.

In zableščalo se je. Takoj sta se znašli v vodi in ne samo to, tudi morski deklici sta bili. Delfi je rekla Neži, naj z njo zaplava v morske globine. Neža se ni upirala, v trenutku ji je srce zaigralo v ritmu pesmi morske deklice.

Dekleti sta zaplavali v krogu in se smejali. Neža se je spomnila, da morata v globino. Obrnili sta se in odplavali v morske globine. Videli sta polno morskih deklic, ki so plesale okrog odprte školjke in v školjki dva kristala v obliki orla. Neža je vprašala, če lahko dobita tista dva kamna. Morska deklica jo je začudeno in zgroženo pogledala. Rekla je, da nihče ne sme dobiti tistega kamna, razen, če žrtvuje osebo, ki je tudi morska deklica in ji je v sorodu. Dekleti sta se začudeno spogledali. Delfi je potem rekla, da se bo ona žrtvovala. Neža se najprej ni strinjala, a jo je Delfi prepričala. Obe hkrati sta morski deklici, ki je šla tam mimo zaklicali:« Odločili sva se, da se bo Delfi žrtvovala in vzela kamna.» Morske deklice so naredile prostor, da je Delfi zaplavala mimo. Tista morska deklica, ki jima je povedala, kaj morata storiti, je prijela Delfi za roko. Predstavila se je in Delfi na hitro potegnila v neko školjko, ki je bila tam. Potem so vzele kamna in ju izročila Neži. In najbolj se je začudila, ko se je z bliskom prikazala Delfi. Zelo hitro sta se objeli. Kamna v Nežini roki sta se zableščala in Neža je en kamen izročila Delfi, ona si ga je nataknila na ogrlico in isto je storila Neža. Delfi in Neža sta se poslovili in odšli domov. Ko sta bili v sobi, se je tam prikazal čarovnik, ki sta ga prej videli. Rekel jima je, da naj naslednji dan gresta in zapojeta pesem o orlu. In je izginil.

Orlov grad

Naslednji dan se je prva zbudila Neža, šla po Delfi, da gresta na zajtrk. Na Nežino veliko začudenje, je Delfi že sedela v svoji sobi in čakala na Nežo, ker je vedela, da bo prišla k njej. Šli sta na zajtrk in mami rekli, da gresta ven. Postavili sta se stran od drugih hiš in zapeli pesem o orlu, ki gre tako:

Orlova pesem

*O, ti orel veliki in veličastni ,
pokaži se mi.*

O, orel mogočni, o.

Pokaži meni se ti.

*Midve sva izbranki,
pokaži nama se.*

O, orel mogočni ti.

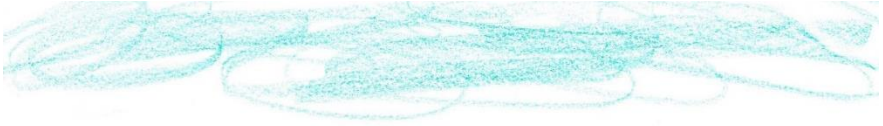
Hej, hej, hej, hej, hej, midve obožujeva te.

Orel mogočni ti.

O, orel.

Juhuhu!

Deklici sta se spremenili v orlici. Malo ju je bilo sram, ker sta tako vriskali.

»Hm, zakaj pa letim?« se je zaslišalo iz Nežinih ust.

»Neža, ali si izgubila spomin?« je vprašala Delfi.

»Ne, samo hecam se,« ji je odvrnila Neža.

Tako sta dekleti odleteli med oblake. Delfi je naročila Neži, naj ji sledi. Sedli sta na dolg oblak in videli v daljavi velik grad, v katerem živita princesi. Odleteli sta v grad. Stražarji so se postavili pred vrata in dekleti sta se zelo začudili, ko sta ugotovili, da so tudi oni orli, ki govorijo. Eden od njih je rekel, da naj mu povesta, zakaj sta prišli. In sta povedali. Stražarji so se spogledali in odprli vrata. Vstopili sta. Pričakali sta ju princesi in se predstavili kot Zlohotnica in Zora.

In podali sta jima obeska v obliki vilinskih kril. Delfi in Neža sta se zelo začudili, a vseeno odšli domov.

4. poglavje

Vile so v akciji

Vzeli sta vilinsko pesem, peli pa tako:

*Vile so lepe.
Vile so res zelo lepe.
Jej, jej, jej, jej.
In poglej nazaj,
tam je vila lepa vila.
In adijo zdaj.*

Takoj sta se spremenili v lepi vili. Poleteli sta v nebo in srečali zajčka Cofka. Vprašali sta ga, če ima kakšen čarobni kamen v obliki čarovniškega klobuka. Rekel je, da ne, ampak ve, kje ju lahko dobita. Povedal je tudi, kje naj iščeta. In po njegovih napotkih sta šli v palačo kralja Ahmeda Dana. A ta je zavrnil njuno prošnjo. Žalostni sta že hoteli oditi domov, ampak ju je kralj ustavil in rekel, da si je premislil. Dal jima je kamna in ogrlica se je še bolj bleščala.

Delfi in Neža sta odšli domov.

Kraljica

Doma sta poiskali pesem o leni čarovnici. Peli sta tako:

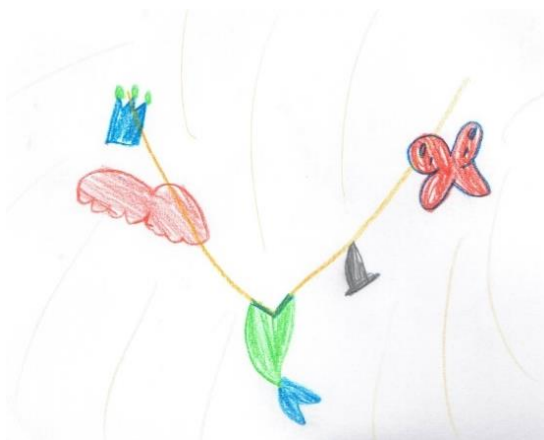
LENA ČAROVNICA

*Lena je čarovnica,
čarovnica je lena,
res lena je, ojoj.
Čarovnice smeje ji govore:
čarovnica si lena, le oj, hoj, hoj.*

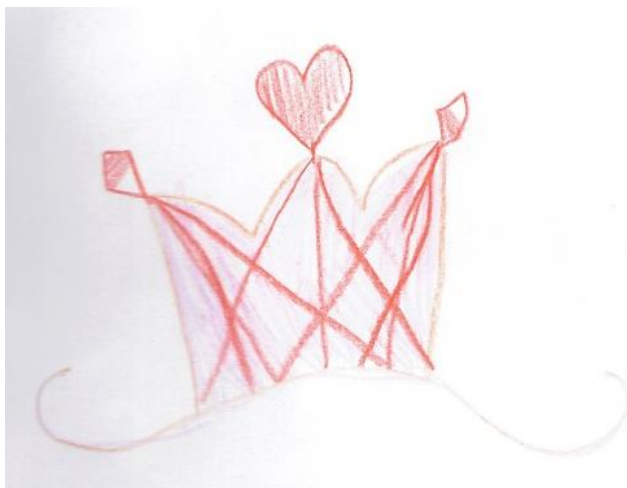

Postali sta čarovnici. Na lepih metlah sta odleteli v čarobni grad. Tam jima je služabnica poiskala kraljico. Pogovorili sta se s kraljico. Rekla je, naj se jima želja izpolni.

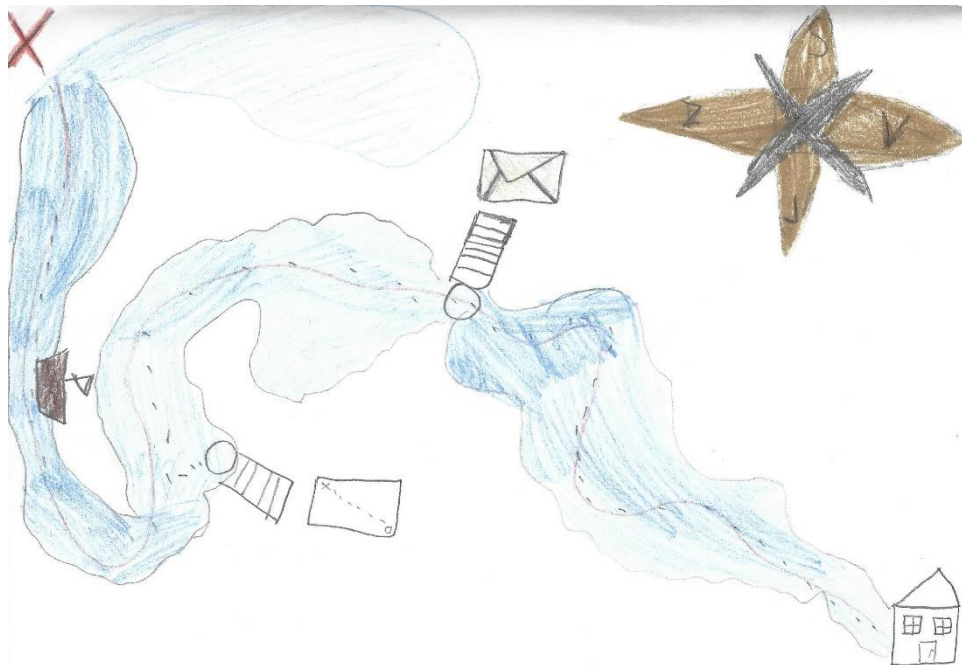
Dobili sta kamna v obliki krone.

Pomislili sta: »To bilo pa hitro končano.« Ampak ne, nič še ni bilo končano, sploh nista rabili peti in sta se že spremenili. Zdaj sta bili obdani z vsemi prebivalci tega mesta. In niso samo stali, celo klanjali so se jima. Bili sta princesi, na glavah sta imeli kroni. To je konec pravljice o Delfi in Neži.

NORA POT

Napisala in ilustrirala:
Karina Sajko

Začetek

Nekoč je živela levinja po imenu Sara.

Živela je v majhni vasici.

Tam so živele zelo prijazne živali. A ona je bila bolj zadržana.

Nekega dne je hotel zajec Herman oditi v vesolje z zelo neprimerno raketo iz njegove hiše. Ampak raketna hiša ni vzletela. Herman je bil razočaran. Odločil se je, da gre na obisk k Sari. Sara je na svojem vrtu zalivala vrtnice in ni imela rada, da bi kdo hodil k njej na obisk. Herman je na to pozabil, zato je kar odšel k njej.

Sara ga je odgnala stran. Herman je žalosten odšel. Takoj, ko je Herman odšel, je nekdo potrkal na Sarina vrata. Pred vrati je ležal majhen medvedek.

Od začudenja se je skoraj onesvestila.

A na srečo se ni.

V roke je vzela medvedka in odšla v hišo.

Ugotovitev in odraščanje

Naslednje jutro je odšla k modrecu jelenu po imenu Joni. Povedal ji je, da ga naj vzgaja. Toda, ko dopolni 12 let, ga mora vrniti staršem. Ampak, kako naj to stori? In kako ga naj vzgaja?

Odšla je domov. Medvedka je dala v sedež za dojenčke, ki ji ga je dal Joni. Nahranila ga je in ga dala

spat. Ko je bil čas za njegov 11. rojstni dan, je Sara rekla: »Ko si bil še majhen, sem šla k modrecu Joniju, ki mi je rekel, da te moram vrniti staršem, ko dopolniš 12 let. Ko dopolniš 11 let, pa ti moram dati ime. Ime ti bo Hendri. No, ti je všeč?«

»Ja, zelo.«

»Čez eno leto greva v Slovenijo. Morala bova iti čez Mehiko in Indijo.«

Leto je hitro minilo in napočil je čas za odhod. Morala sta pakirati. Pa še pripraviti splav.

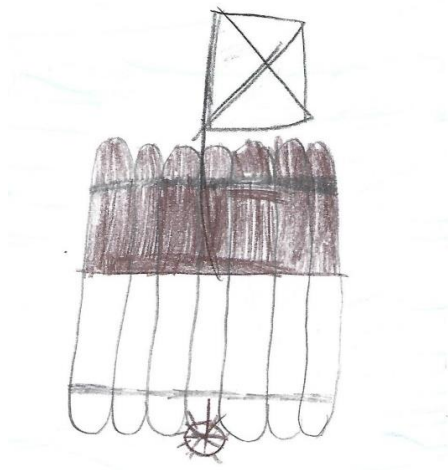
»Jutri morava na pot«, je rekla Sara.

Na poti

Naslednjega jutra je Sara pripravila splav in nanj zložila prtljago. Hendri je prinesel kar je ostalo. Odšla sta na splav in skoraj že odplula, ko je do pomola pritekel Herman. Vprašal je, če lahko gre z njima. Sara je seveda rekla, da ne. Ampak Hendri je želel, da gre zraven.

»Naj ti bo. Pridi gor na splav,« mu je prijazno rekla Sara.

Odšli so na pot.

»Zakaj sploh gresta? In kam gresta?« je vprašal Herman.

»K mojim staršem v Slovenijo.«

In so šli.

»Kaj pa počneš?« je vprašal Herman Saro.

»Vozim.«

»Kako?«

»Tako, da obračam krmilo.«

»Aja.«

»Ja,« je rekel Hendri.

»No, kam gremo najprej?« je vprašal Herman.

»Najprej gremo v ... Hendri, lahko prosim pogledaš na zemljevid?«

»Ja! Joj, o joj!«

»Kaj je?« je zakričala Sara.

»Ah, nič ni! Hecal sem se!« se je nagajivo nasmihal Hendri.

»Da mi ne delaš več tega. No, kam najprej?« je bila huda Sara.

»V Mehiko!«

Mehika

Pluli so veliko dni. In končno so prispeli v ... Mehiko! Hoteli so iti v gozd, ampak so se znašli v paradi. Sredi Cancuna. Mimo so prišli mariači. Hendri in Herman sta kar zaplesala. Hendri je vprašal Saro, zakaj ne pleše.

»Nekaj mi je čudno pri teh mariačih,« zamišljeno reče.

»Kaj pa?« vpraša Herman začudeno.

»Vidiš tisto kitaro?«

»Ja,« reče Herman in čudno pogleda.

»Kaj pa je tako posebnega na njej?« vpraša Hendri.

»No, v tej kitari je nekaj notri,« reče Sara.

»Ja, glasba. Ha ha!«

»Nehaj se hecati.«

»No, prav.«

Ko je mariač videl, da so ga opazili, jim je pokazal, naj pridejo za njim in odšel za občinstvo.

Jaz sem mariač.
Poskočni skakač.
Pomagal vam bom,
ko priletel bo
velik bonbon.

Še to pismo,
ki v vaše roke
bo prišlo, to pismo,
ki je za slovo.

Adijo!

Mariač je iz kitare potegnil pismo in ga dal Sari.

»Kaj pa je?« je nervozno vprašal Hendri.

»Poglej ga,« je rekla Sara. In so ga odprli.

Draga Sara!

Jaz sem Jan. Tvoj star prijatelj. Če me nisi prepoznala.

Že dvanajst let sem mariač. Igram kitaro.

Ko sem pel, sem omenil bonbon.

Govoril sem o tvojih sanjah.

V njih se boš srečala z veliko težavo.

Tvoj prijatelj Jan

PS: V Indiji morate oditi v grad. Priti morate do kraljeve levinje.

»Sara, kdo je Jan?« vpraša Hendri.

»To je moj stari prijatelj iz srednje šole.«

»Aha. Zakaj pa v sanjah?«

»Ne vem. Pojdimo spat.«

Ko je Sara zaspala, je začela sanjati. Sanjala je o velikem bonbonu, ki je padal z gore na njih. In potem se je zbudila.

Indija

Zjutraj so takoj odpluli. Sara je bila zelo živčna.

»Kaj pa je, Sara?« je vprašal Herman.

»Nič. Nič. V redu.«

In so šli. Spet. In so pluli lepo po morju in rekah. Po dolgih tednih potovanja so prišli v Indijo. Odšli so v mesto Kolkata. Želeli so priti do gozda. Ampak so morali čez mesto. Živa groza. Si mislite zakaj. Mesto je veliko in polno ljudi.

»Kaj je že rekel Jan?« je vprašal Hendri.

»Rekel je, da moramo v grad. Iti moramo h kraljevi levinji,« je odgovorila Sara. In so šli. Čez veliko gnečo. No, med to gnečo je Herman izginil. A se je vrnil. Za njim je nekdo prišel. Bil je medved, toliko star kot Hendri. Hendri je spoznal, da je to...

»Počakaj, kako ti je ime?« ga vpraša.

»Bruno,« reče začudeno.

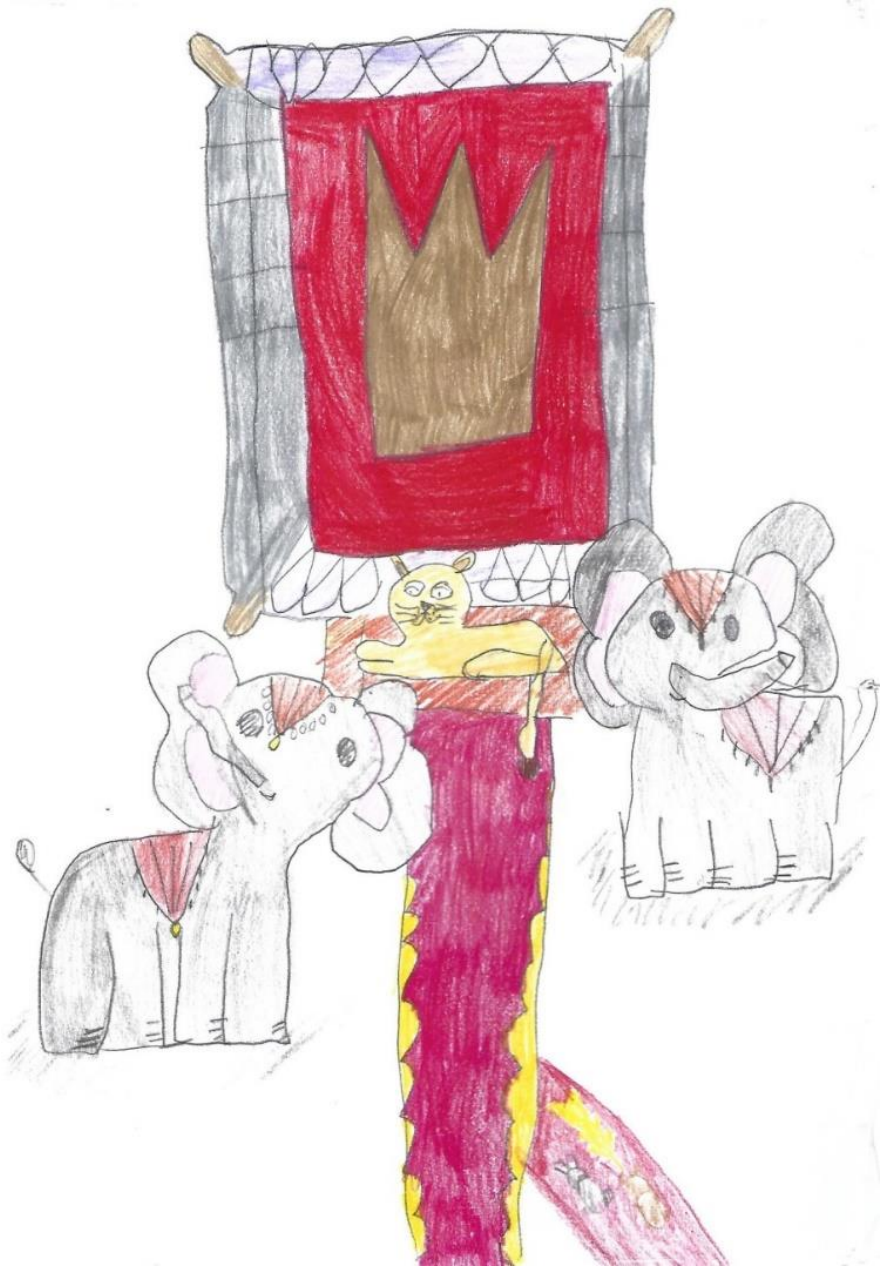
»Kaj?«

»Počakaj,« je rekel Bruno.

In sta strmela. In Herman se je čudno počutil. Potem pa sta se objela in začela res na glas peti.

Midva sva
najboljša prijatelja,
vsak naju že pozna.
Tra la tra la tra la.

In ko sta Sara in Herman ugotovila, kaj se dogaja, so morali oditi in se posloviti od Bruna. Ko so prišli do gradu, so odšli s služabnikom do kraljice levinje in tam videli največjo sliko na svetu.

»No, pa ste le prišli,« je rekla levinja. »Ime mi je Ronja.«

»Vaše veličanstvo,« pozdravijo vsi.

»To pa je velika slika,« je bevsknil Hendri.

»Vem po kaj ste prišli, Sara,« je rekla levinja.

»Kako poznate moje ime?« je vprašala Sara.

»Ker te poznam,« je odgovorila.

»Kako se pišete, gospa? Leopold?«

Hendri in Herman sta se začela na ves glas smejati.

»Zakaj se smejeta?« ju je Sara grdo pogledala.

»Zato. Kako se poznata?«

»Živela je v isti vasi kot jaz.«

»No, super, zdaj pa k bistvu. Po kaj smo prišli?« je vprašal Hendri.

»To je zemljevid, ki vas bo vodil čez morje.«

»Dobro, pa gremo,« je rekel Hendri.

In so šli.

Že tretjič.

Cilj

Pluli so čez morje. Veliko časa je minilo. A so po nekaj tednih prispeli.

»Kje smo?« je rekel Hendri.

»V Sloveniji. Prišli smo na cilj.«

»Juhu!« so zavriskali od veselja.

No, pa so šli čez gozdove, polja, vasi.

»Prispeli smo!«

Odšli so do hiše, kjer so živeli Hendrijevi starši. Pozvonili so. Ven sta prišla žalostna mama in oče.

»Mama, oče, jaz sem Hendri, vajin sin!«

»Kaj?«

»Ja.«

»Kdo pa sta to?« sta vprašala.

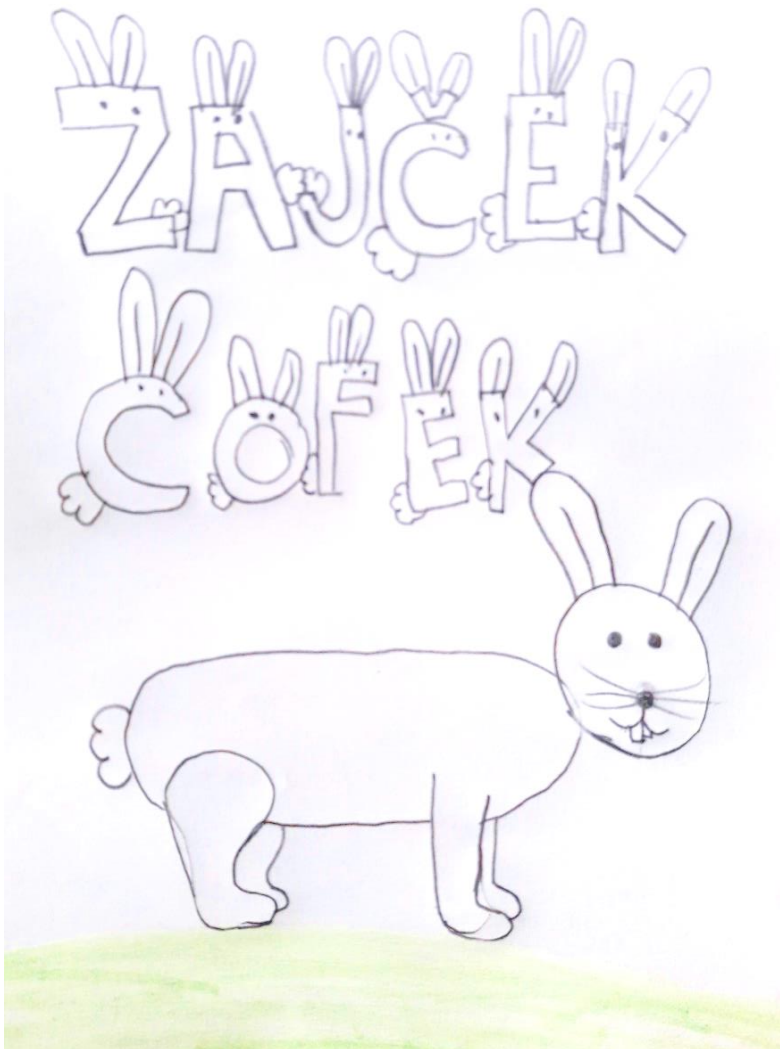
»Moja prijateljca.«

»Pridi noter, Hendri. Hvala, da sta ga pripeljala,« sta se zahvalila Sari in Hermanu.

Hendri se je poslovil in jima rekel, naj še kdaj prideta.

»Bova,« sta obljubila.

In odšla domov.

Napisala in ilustrirala:
Simona Dobršek

Zajček se predstavi

»Pozdravljeni!

Ime mi je Cofek. Z družino smo se preselili v gozd, ki je poln živali. Imam veliko novih prijateljev, saj sem zelo zgovoren in prijazen. Na primer: veвериčko Lili, ježka Tonija, sovo Amalijo in njenega novega soseda, čuka Fredija.

Vesel sem, da imam veliko sosedov.«

Strašen zvok in nov brlog

V novem brlogu se je Cofek komaj znašel, prav tako tudi njegovi bratje in sestre. Mama in oče pa sta bila zelo navajena na ta brlog. Vrata v Cofkovi sobi so škripala in vsakič, ko se je prebudil, je slišal ta zvok: » llllllllllll.«

In mama mu rekla, da ima prisluhe, a on je vedel, da se mama moti.

Nekega dne je prosil mamo, če lahko spi pri njem. Mami se je zdelo, da ga je strah teme. Povedal ji je, zakaj in mami je rekla:

»No, prav.«

Skupaj sta zaspala. Ko sta se zbudila, sta zaslišala škripajoči zvok. Skočila sta iz postelje in odprla vrata. Zagledala sta Cofkovega brata, ki je počasi odpiral vrata Cofkove sobe. Cofek ga je vprašal:

»Zakaj to počneš?«

Cofkov brat Piki je odgovoril:

»Vsako jutro se zbudim pred vsemi vami. Zato mi je zelo dolgčas in ker sem, ko smo se preselili, izgubil igračo, se sedaj igram z vrati tvoje sobe.«

Mami, Cofek in Piki so odšli iskat Pikčevo igračo, ki so jo našli pred vhodom v brlog.

Kje so vsi?

Cofek se je zgodaj vstal in šel poiskati mamo, a mame ni bilo nikjer. Ko je videl, da je sam v brlogu, se je za trenutek ustavil in si predstavljal te stvari: kaj če so prišli lovci in jih ulovili v past ali pa so ji pojedli volkovi? Cofka je skrbelo za družino, zato je sklenil, da jih bo poiskal.

Prišel je do drevesa, kjer je živel čuk Fredi, a ga ni bilo doma. Tudi drugih sosedov ni bilo. Cofek je bil zelo prestrašen. Ves otožen je šel nazaj domov. Vrata so bila odprta.

»Čudno!« je vzkliknil Cofek, saj je bil prepričan, da je zaprl vrata.

Prižgal je luč in videl družino ter sosede. Vsi so v en glas zavpili:

»Vse najboljše, Cofek!«

Cofek je čisto pozabil na svoj rojstni dan. Vsi so se zabavali do polnoči.

Premagal sem volka!

Cofek se je sprehajal po gozdu in opazil sivo puhasto kepo, ki je ležala na poti. Pazljivo se je dotaknil s travo. Kepa se je le malo premaknila. Spet je poskusil, a tokrat se je kepa prebudila in vstala. Videl je, da je kepa v resnici volk. Zbežal je in volk je tekel za njim. Dokler ni smuknil skozi luknjo v skali. Volk je hotel za njim, pa mu ni uspelo. Namesto tega se je zaletel, nato pa oddirjal v drug gozd.

»Jaz se ne važim!«

Ko se je Cofek vrnil domov, je vsem razlagal, kako je bil pameten in pogumen. Njegovi prijatelji so se počasi že naveličali, da se Cofek skozi važi. Ko je spet odšel od doma, so se njegovi prijatelji zbrali in se pogovarjali o tem, kako se Cofek važi. Ko se je vrnil, so ga vsi spraševali, če bo že nehal z važenjem. A Cofek je vsem odgovoril:

»Jaz se ne važim!«

Ko je bil že večer, se je Cofek spraševal:

»Ali sem se res važil? Ali se samo lažejo? Ne, res sem se važil.«

Naslednje jutro je pogledal pokal, ki ga je dobil od živali v prejšnjem gozdu. Dobil ga je, ker je bil najprijaznejši v gozdu. Pomislil je, da se mora opravičiti prijateljem za svoje obnašanje. Stopil je ven in zakričal:

»Prav ste imeli. Res sem se važil. Oprostite mi!!!«

Živali so mu takoj oprostile in se nič več jezile.

»Cofek, kam pa greš?«

Neke noči je Cofek skušal pobegniti od doma, zato je počasi in tiho skakljal skozi hodnik. A ko je prišel do vrat sobe njegove sestrice Lize, je stopil na razmajan kamen in prebudil Lizo. Liza je takoj skočila iz postelje. Cofek je želel oditi, preden bi prišla Liza, ampak bila je zelo hitra. Čeprav je Cofek hitro odskakljal, ga je Liza videla in ga vprašala:

»Cofek, kam pa greš?«

Cofek ji ni odgovoril, saj je upal, da bi mislila, da ga sploh ni bilo.

Ko je stopil ven, je videl čuka Fredija, kako leti nad njim. Cofek se je skušal skriti pod list. Ampak ga je Fredi vseeno opazil in ga poučil, da ne sme sam iti v neznano.

Cofek je odšel domov in se opravičil staršem in Lizi.

Jeleni

Cofek se je odločil, da bo pomagal svojim prijateljem jelenom, da bodo varno prišli skozi gozd. Ko se je naslednje jutro zbudil, je hitro skočil ven in odšel k veverički Lili. Povedala mu je, da jeleni vsako leto prečkajo njihov gozd in vedno gredo po isti poti. Lili in Cofek sta počakala jelene, ki so že dirjali proti njima. Cofek je vprašal Lili, če bodo jeleni šli preko mostu. Lili je povedala, da ja. Cofek je rekel, da je most počil in ga ne bo mogoče prečkati. Takrat sta hitro stekla do mostu.

»Cofek, imaš kakšno idejo?« je vprašala Lili.

»Ne. Pa ti?« odgovori Cofek.

»Mogoče« mu odgovori Lili. »Če bi le lahko našla, nekaj s čim bi lahko zakrpala razpokani del mostu!«

Cofek je poiskal veje, Lili pa smolo, s katero sta prilepila veje na most. Jeleni so pritekli ravno, ko sta končala. In ko so odšli, sta Cofek in Lili dobila pohvali za rešitelja jelenov.

Zahvale in poslavljanje

»Adijo, res sem vesel, da sem vas spoznal in sem lahko z vami delil svojo zgodbo. Vesel sem tudi, da so moji sosedi in prijatelji veseli in me imajo radi. Vseeno pa me zanima, če so jeleni zdaj srečni ...

Še enkrat adijo in zabavajte se!«

Nežina dogodivščina

Napisali in ilustrirali:
Neli Mlakar Rom in Zarja Horvat

1. poglavje

Neža in Delfi

Nekega lepega večera sta se Delfi in Neža s starši odpravili na morje v hišo, kjer je živila njuna prababica. Delfi je želela razpakirati stvari. Odšla je na podstrešje, kjer naj bi bila njena nova soba.

Ko je zagledala staro nočno omarico, jo je želela odpreti, zato je poklicala očeta, da bi ji pomagal. Delfi je umaknila preprogo, da bi jo mama oprala. In je zagledala... loputo. Želela jo je odpreti, a loputa je zaklenjena. Pogledala je po celi sobi, a ključa ni bilo. Zagledala je še edino omaro, v katero še ni pogledala. Odprla je prvi predal in zagledala špranjo. Vanjo je potisnila paličico, dvignila desko in zagledala ključ. Vzela je ključ in odprla loputo.

Naenkrat se je dvignila rjava škatla z lutko, na kateri je bila ogrlica. V škatli so bile pesmice. Prebrskala je med njimi in našla pesem, ki se je ujemala s kristalom v ogrlici. Ogrlica se je zableščala in Delfi jo je izpustila, obesek se je zlomil in iz njega je padel steklen ključ.

Naenkrat je nekdo potrkal. TOK, TOK. Vrata so se počasi odprla. Vstopila je vsa nasmejana Neža. In rekla:

»Hej, Delfi, poglej kaj sem našla!«

Neža je v roki držala dragulj. Delfi je vzela dragulj iz Nežine roke in ga poskusila vstaviti v ogrlico. BINGO! Dragulj se je ujemal.

2. poglavje

Dragulj

Dragulj se je zableščal, na njem je bila vklesana slika kapljice.

»Le kaj to pomeni?« je vprašala Neža.

»Dekleti, spat je treba!« je zaklicala mama.

Delfi je šla v kopalnico. Odprla je vodo in si hotela umiti roke. Približala jih je vodi, ko se je voda naenkrat preoblikovala v različne oblike.

Delfi si je snela ogrlico, saj je ni hotela zmočiti. Ko je snela ogrlico, voda ni mogla več delati oblik. Po eni strani je bila vesela, po drugi pa žalostna. Nato je prišla Neža in si hotela umiti zobe. Zagledala je ogrlico. Neža je pogledala, če ji ogrlica pristoji. Iz banje se je dvignila vsa voda in poškopila Nežo.

Neža je začela jokati. Spotaknila se je in padla. Tudi Delfi se je prestrašila. Ogrnila jo je v brisačo in jo vprašala, če jo kaj boli. »Ne, ne, ne,« je rekla Neža. Delfi je poklicala mamo. Mama je pritekla v kopalnico. Neža je dobila modrico in mama jo je namazala z maslom. Nehalo jo boleti.

Naslednji dan so po kosilu šli na plažo. Neža je šla v vodo. Še vedno jo je malo bolelo, a ni bilo hudo. In dekleti sta se šli potapljati. Ko sta se potapljali, je priletel kamen v Nežo.

Nenadoma ni več čutila nog. Vprašala je Delfi, če ima kaj na nogah. Delfi jo je pogledala in se začela smejati. »Zakaj se smejiš?« je vprašala Neža.

»Ker imaš rep, namesto nog,« je rekla Delfi. Neža je zakričala, saj se je prestrašila. Naenkrat sta zaslišali mamo, ki ju je klicala, naj prideta, ker grede nazaj v hišo.

3. poglavje

Neža - morska deklica

Ko sta dekleti prišli domov, sta se igrali in nato odšli spat. Naslednji dan so odšli na plažo.

Neža je vzela dragulj in ga vstavila v ogrlico, šla v vodo in takoj dobila rep. Zaplavala je. Tako je uživala, da ni slišala mame, ki je klicala, da gredo domov. Še nekaj ur je plavala, naslednji dan pa se je zbudila na skali pod vodo med algami. Odplavala je na površje, na največjo skalo in vzela školjko s pudrom, morskega ježka za krtačo in algo za čopič. Zelo lepo se je uredila. Bila je pripravljena na čudovit dan. Zaplavala je na dno morja.

Prispela je v prelep grad. Zagledala je moškega z repom, žensko z repom in delfinko po imenu Delfina. Ženska ji je rekla:
»Draga deklica, si se izgubila? Saj imaš takšne sinje modre oči kot moja hčerka Ariela? O, moj bog! Saj to je Ariel! Moja hčerka! Kje si bila dragica? Pogrešala sem te.«
»Kaj se dogaja?« je rekla Neža.
»Ko si bila majhna, so te ljudje ugrabili. Ti barabe. Ubožica.«
»Ime mi je Neža.«
»Dali so ti novo ime in ti izbrisali spomin. Zato si mislila, da sta ugrabitelja tvoja starša.«
»Njuna imena sta mama Mateja in oče Tomaž,« je rekla Neža. No, Ariel. Ariel je bila potrta, ves čas ni vedela, da sta jo Mateja in Tomaž ugrabila.

4. poglavje

Spremembe

Ariel je ostala pri novih starših, a strah jo je bilo, kaj se bo zgodilo z Delfi.

Delfi je ostala pri Mateji in Tomažu.

»Kje je Neža?« se je spraševala.

Delfi je zaslišala zvonec. Odšla je k vratom in jih odprla. Pred vrati je bilo pismo. Odprla ga je in v njem je pisalo, da sta Tomaž in Mateja ugrabitelja in naj se pazi. In da je njeno pravo ime Ariel. Podpisana je bila Neža.

Delfi je šla vprašati Tomaža in Matejo, če je to res. Mateja in Tomaž sta v trenutku postala neprijazna in sta jo zaprla v sobo s

podgano. Rekla sta, da če jo premaga in ne zboli, lahko ostane, sicer bosta pustila, da jo bo podgana POJE! Zaklenila sta jo v sobo. Delfi je bilo strah. Zato je hodila nazaj in padla skozi okno. Mislila je, da bo umrla, ker je padala. Zdelo se ji je, da pada dolgo, nato pa je videla, da je lebdeła. Postala je vilinka in lahko je letela vsepovsod.

Zagledala je še nekaj vilink in vilincev, med njimi je zagledala moškega in žensko in ugotovila, da sta njena starša.

SKRIVNOSTNO POPOTOVANJE

Napisale in ilustrirale:
Ema Frešer, Pia Pristovnik, Zarja Tič

1. POGLAVJE

Nekoč je živela deklica Ana. Stara je bila 9 let. Imela je ravne, rjave lase. Doma je imela plišasto pando. Vsak dan se je z njo igrala čajanko. Nekega dne ji je panda rekla:

»Malo več čaja, prosim.«

Ana se je prestrašila in polila čaj. Stekla je v kuhinjo in rekla:

»Mami! Mami! Panda govori! Rekla je, da hoče malo več čaja.«

»Ah, Ana, ne govori takšnih traparij« ji je rekla mama.

»Mami! Res je!« je trdila Ana.

2. POGlavJE

Ana je sama žalostno pripravila čaj in odšla v sobo. Pandi je nalila čaj.

Panda se je zahvalila in jo vprašala:

»Zakaj si tako žalostna?«

»Žalostna sem, ker mi mami ni verjela, da si spregovorila,« je rekla Ana.

»Naj to ostane najina skrivnost,« je predlagala panda. »Velja, nikomur ne bom povedala« je obljubila Ana in panda je začela pripovedovati svojo zgodbo iz otroštva.

»Spomnim se, da mi je oče enkrat kupil igračko bambus. Zelo sem se je razveselila. Kmalu zatem pa so me ugrabili. Dali so me v trgovino z igračami. Mislili so, da sem električna panda. Tvoj

oče me je kupil in me dal tebi. Tako sem zdaj tukaj s teboj,« je zaključila panda.

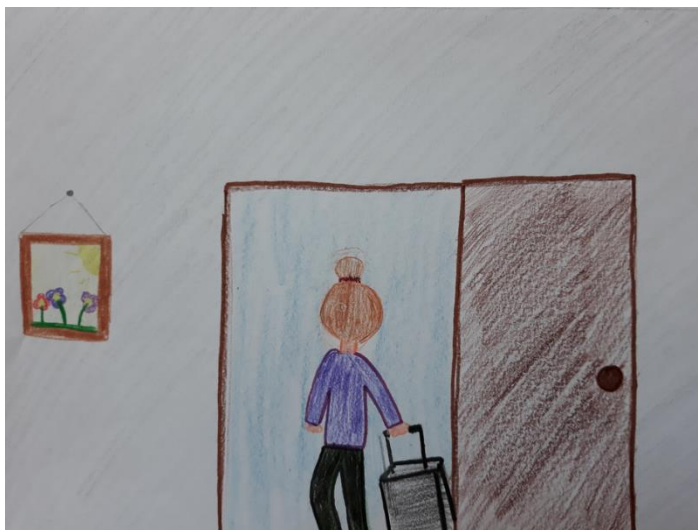
3. POGlavJE

Nekega mrzlega jutra je mama rekla Ani:

»Grem na službeno potovanje. Pazila te bo babica Zvezdana. Adijo, Ana, lepo se imej.«

»Hvala enako,« je odvrnila Ana.

Takoj, ko je mama odšla, je prišla babica.

Vprašala jo je:

»Kaj pa je, Ana?«

Ana ji je povedala, da je žalostna, ker je mama odšla. Babica jo je vprašala, če ji skuha njen najljubši kakav. Pritrdila je in babica je odšla v kuhinjo pripraviti kakav.

4. POGLAVJE

Zvečer je bila Ana zelo utrujena. Odšla je v svojo sobo, se ulegla na posteljo, ugasnila luč in hotela zaspati. Ves čas jo je skrbelo za mamo, poleg tega pa jo je bilo zelo strah, ker mame ni bilo doma. Nikakor ni mogla zaspati, saj jo je pogrešala. Ker ni mogla zaspati, je odšla k babici. Tudi babica še ni spala, zato jo je toplo objela. Skupaj sta prebrali knjigo o Kitajski. Ko je bila ura že skoraj enajst, sta od utrujenosti skupaj sladko zaspali.

5. POGLAVJE

Naslednjega večera, ko je babica Zvezdana že zaspala, se je Ana tiho odpravila na skrivnostno popotovanje. S seboj je, seveda, vzela tudi pando. Hotela se je prepričati, da je z mamo res vse v redu. Odšla je na letališče. Ni imela karte za letalo, zato se je skrila v zelo velik kovček.

Gospod, ki je bil lastnik kovčka, je kovček odnesel na letalo. Čudno se mu je zdelo, da je tako težak. Odložil ga je pod sedež in takrat sta panda in Ana zlezli iz kovčka.

Tiho sta se priplazili do dveh prostih sedežev in sedli.

Počakali sta, da je stevardesa Nina povedala, da so nad Kitajsko. Takrat sta panda in Ana odtihotapili do zasilnega izhoda čisto na koncu letala. Ana si je nadela padalo, močno objela pando in skočila z letala. Jadrjali sta z rdečim padalom nad kitajsko pokrajino, ki je bila tako lepa, kot so bile fotografije v babičini knjigi.

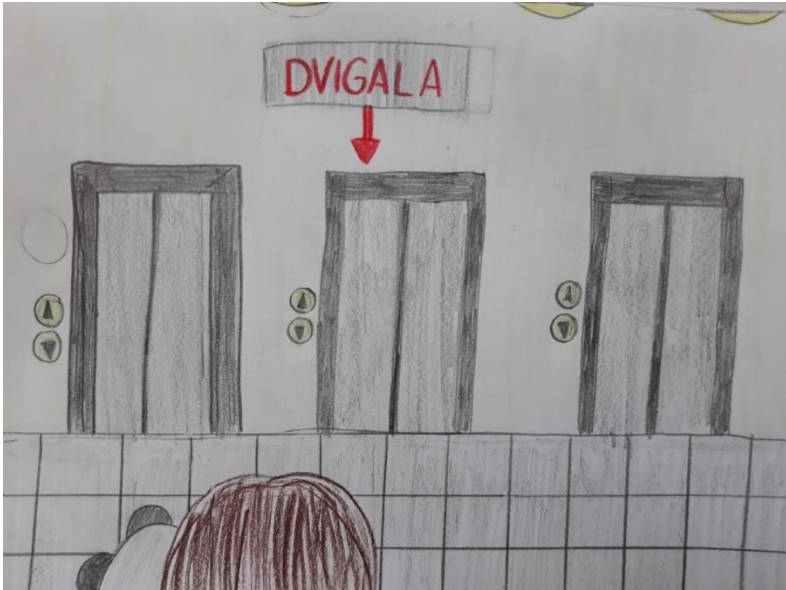

Ko sta se že bližali tlam, je Ana zagledala zelo visoko stolpnico. Odločila se je za pristanek v parku blizu te stolpnice. Odpravili sta se proti veliki stolpnici z ogromnimi vrtljivimi vrati.

6. POGLAVJE

Vrtljiva vrata stolpnice so ju kar zavrtela v veliko belo dvorano. Na desni strani so bila dvigala. Izbrali sta tretje dvigalo in se povzpeli do vrha stolpnice.

Tam je Ana na enih izmed vrat zagledala mamin priimek. Naenkrat pa je zaslišala kričanje, ki je prihajalo izza tistih vrat.

Odločno je vstopila v pisarno, da bi pomagala mami. Videla je, kako njeno mamo napada kača. Ta kača je pobegnila iz bližnje trgovine z najbolj strupenimi kačami na svetu.

Kača je mamo že skoraj ugriznila, nakar ji je panda odgriznila konico repa. Kača se je nekaj časa zvijala, nato pa mrtva obležala na tleh.

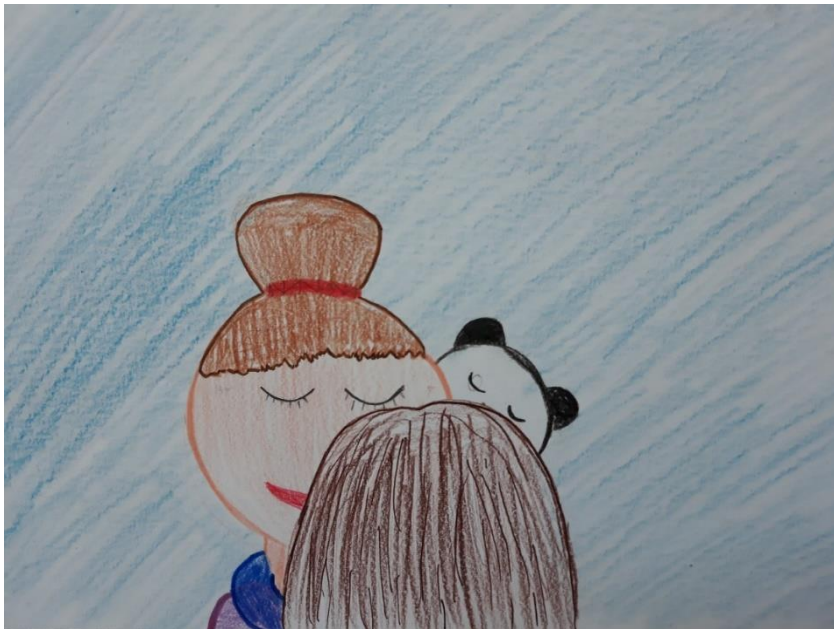

Mama se je čudila, ko je videla Ano ter pando v svoji pisarni in kako sta jo rešili. Ana je zgrabila mamo za roko ter jo zvelkla iz pisarne. Za njima je hitro prišla tudi panda. Skupaj so odšle iz stolpnice. Mama se jima je zahvalila, da sta jo rešili. Skupaj so odšle na bližnje letališče. Anina mama je kupila karte in z letalom so poletele v domače mesto. Odšle so do hiše, kjer so živele in tudi mama je sedaj verjela, da panda govori.

7. POGlavJE

Nežna roka je Ano pobožala po licu in jo prebudila. Odprla je oči in pred seboj zagledala mamo. Vsa vesela jo je objela. Ugotovila je, da je le sanjala o skrivnostnem popotovanju. Mama je Ani kasneje razložila, da je bil njen let odpovedan in s tem tudi službeno potovanje, zato se je vrnila domov. Ana je bila zelo vesela, da je mama doma.

Mama, Ana in panda so skupaj preživele še mnogo lepih trenutkov in živele so srečno do konca svojih dni.

SKRIVNOSTNO POPOTOVANJE

Napisala in ilustrirala:
Maša Kop

ZA DEVETIMI GORAMI IN DEVETIMI VODAMI IN SAMO EN OVINEK LEVO, TAM, TOČNO TAM, JE ŽIVEL MAJHEN LEVČEK PO IMENU BISER. NO, IN SEVEDA, POLEG NJEGA ŠE MAMA. OČE MU JE UMRL, KO JE BIL STAR 3 LETA. UMRL JE NA SKRIVNOSTNEM POPOTOVANJU.

BISTRI SI ŽE LETA ŽELI ODITI NA TO POPOTOVANJE. A MU MAMA NE PUSTI. PRAVI, DA JE PREMAJHEN IN JE PRENEVARNO.

LEPEGA ČETRTRKA JE MAMA LEVINJA ODŠLA NA POT.

»PAZI NASE! ČEZ 5 DNI SE VRNEM.«

IN JE ODŠLA. BISTRI PA SI JE MISLIL: »ZDAJ IMAM PRILOŽNOST,« IN SMUKNIL OD DOMA. ODPRL JE VRATA IN ZAGLEDAL PANDO. »POZDRAVLJEN, JAZ SEM BISER, LAHKO ME KLIČEŠ TUDI BISTRI! KDO SI PA TI?« SE JE PREDSTAVIL.

»JAZ SEM UHELJ,« JE DEJALA PANDA.

BISTRI JI JE POVEDAL, KAM JE NAMENJEN. UHELJ JE PREDLAGAL, DA BI ODŠLA SKUPAJ. IN STA ODŠLA.

PO TREH URAH HOJE STA ZAGLEDALA JAMO.

»MISLIM, DA SVA PRISPELA,« STA REKLA ISTOČASNO.

VSTOPILA STA V JAMO, NATO PA... **TRESK... BUM... BAM!** IN VRATA SO SE ZAKLENILA. OB STENAH SO SE PRIŽGALE BAKLE. HODILA STA PO HODNIKU IN ZAGLEDALA STRAŠNO KAČO. KAČA JE SPREGOVORILA: »LE, ČE ME PREMAGATA, BOSTA LAHKO ODPRLA VRATA, KATERA VODIJO V SKRIVNOSTNI SVET!«

BISTRI IN UHELJ STA SE SPOGLEDALA.

»STA PRIPRAVLJENA NA BOJ?«

NATO SE JE BISTRI ČISTO SLUČAJNO SPOMNIL, DA MU JE OČE (KO JE BIL ŠE MAJHEN) POVEDAL, DA JE KAČINA ŠIBKA TOČKA TRETJA REZINA NA REPU. IN JE POISKUSIL. IN RES, KAČA JE OBLEŽALA MRTVA NA TLEH. UHELJ JO JE ZAPR V SKRINJO IN JO TRIKRAT ZAKLENIL. PRED NJIMA SO SE POKAZALA ČUDEŽNA VRATA. NA KLJUKI PA JE BILO PRIVEZANO PISMO.

V PISMU JE PISALO:

»HUMA MAMA LUMI JAJA. LILU PAPA HAMUMI MANA. HULI LALA! ALI V SLOVENŠČINI: BRAVO, PREMAGALA STA KAČO. ZA TEMI VRATI SE SKRIVA ČAROBNI SVET.«

UHELJ JE ODPRL VRATA IN OSUPNILA STA. VSE JE BILO POLNO ČRK, BESED, STAVKOV...PRED NJIMA SE JE POKAZAL SMEŠEN MOŽIC IN DODAL:

»POZDRAVLJENA! JAZ SEM MOŽIC ZVONKO IN POPELJAL VAJU BOM DO PRVEGA IZZIVA.«

IN SO ODŠLI. PRISPELI SO V SOBO, KJER SO SE SPREHAJALE ČRKE. MOŽIC ZVONKO JE ODPRL VRATA IN RAZLOŽIL PRAVILA.

»TOREJ: KOT VIDITA, TUKAJ SO OGROMNE KNJIGE. PREBRATI JIH BOSTA MORALA OD PRVE VELIKE ZAČETNICE DO ZADNJE PIKE.« NATO JE SAMO ZAPRL VRATA IN UHELJ TER BISTRI STA SE SKOBACALA NA PRVO PLATNICO. TA JU JE KAR SAMA POSRKALA VASE.

»TUKAJ PIŠE: VEL... VELIKA POŠAT... POŠAST V GOZDU,« JE KOMAJ PREBRAL BISTRI.

POTEM STA BRALA VSAK PO ENO PAVED. PO KNJIGI STA SE SPREHAJALA, KOT DA STA SLIKI, KI SE PREMİKATA. IN PREBRALA STA PRVO POGlavJE, PA DRUGEGA, ZA NJIM ŠE TRETJEGA IN BILA STA ŽE POŠTENO IZMUČENA. ČISTO SLUČAJNO STA NA NASLEDNJI SLIKI ZAGLEDALA KLOP. SEDLA STA IN NEK GLAS JE REKEL:

»KAKŠNA NEVLJUDNOST! ŠE ZDRAVO NE REČETA! JOJ, JOJ, JOJ...«

»SE OPRAVIČUJEVA. NISVA VAS OPAZILA.«

IN SO SE POGOVARJALI O ONI IN TISTI ZADEVI. NATO PA ŠTA BISTRI IN UHELJ MORALA ODITI. PREBRALA STA ČETRTO IN PETO POGAVLJE. IN KNJIGE JE BILO KONEC. NA ZADNJI STRANI JE BIL KLJUČ ZA VSTOP V NASLEDNJI SVET.

BISTRI JE VZEL KLJUČ IN ODPRL VRATA. ZA TEMI SE JE SKRIVAL ŠE EN SKRIVNOSTNI SVET. VSTOPILA STA IN ZAGLEDALA POLNO NOT, KI SO SKAKALE PO NOTNEM ČRTOVJU KOT PO TRAMPOLINU, MIMO SO ŠVIGALI GLASBENI VALOVI, VIOLINSKI KLJUČI SO PLESALI POLKO... PRED NJIMA SE JE PRIKAZALA GOVOREČA ČETRTRINKA. REKLA JE:

»POZDRAVLJENA!

KDO PA STA?

VIDETI STA ZASKRBLJENA.

RAJE RIŠEM, KOT PA PIŠEM,
TE STVARI, O KATERIH VAMA
MORAM ZDAJ POVEDATI!«

»ZAKAJ PA POJEŠ?« JE VPRAŠAL BISTRI.

» V NAŠEM SVETU, VEŠ, VSI HODIMO PEŠ,
POJEMO IN NE GOVORIMO,
SAJ SE TU VSE KONČA Z RIMO.«

» AHA, TO JE TAKI SVET,
KJER VSE POLNO JE BESED,
DA SESTAVIŠ JIH V PESEM,
MORAŠ BITI POZOREN,
DA PRI TEM NISI RESEN!«

KO SO PRISPELI, STA SE MORALA LOČITI. VSAK JE ODŠEL V SVOJO SOBO. BISTRI JE VSTOPIL V SOBO, KJER JE NA VRATIH JE BILO NAPISANO MOZART. UHELJ PA JE PRIJEL ZA KLJUKO VRAT, NA KATERIH JE PISALO HAYDN. KO STA VSTOPILA, STA ZAGLEDALA MIZO, NA KATERI JE BIL LIST. BISTRI JE PREBRAL:

»DANES BOŠ SKLADAL PESMI!«

ZAČEL JE PISATI NOTE, DA BI SE SPOMNIL, KAKO SPLOH TO GRE, A NI MOGEL NEHATI PISAT.UHELJ PA JE PREBRAL:

»DANES BOŠ PISAL PESMI.« ZAČEL JE PISATI IN JE NAPISAL PRVO KITICO, PA DRUGO IN TRETJO IN PESEM JE ŽE BILA NAPISANA. MEDTEM JE TUDI BISTRI KONČAL. PRIKAZAL SE JE ROBOTEK PO IMENU TROTEK (ROBOTEK TROTEK) IN POSRKAL NOTE VASE. VRATA SO SE ODKLENILA. STOPILA STA SKOZNJE IN SE ZAGLEDALA. PRED NJIMA JE BIL VELIK ROZA-BELO-MODER KRISTAL. VZELA STA GA IN ODŠLA. KO STA PRIŠLA V VAS, STA POSTALA ZELO SLAVNA.

»TAKO. PRAVLJICA JE PREBRANA, ZATO HITRO SPAT,« JE REKLA BABICA SVOJI VNUKINJI.

NASLEDNJI DAN STA SE BABICA IN VNUKINJA ODPRAVILI ISKAT KRISTAL BISTREGA IN UHLJA. NAŠLI STA GA V SKRINJI, V KATERO STA BISTRI IN UHELJ ZAPRLA KAČO.

Napisala in ilustrirala:
Tinkara Hudin

1. poglavje – Kdo smo

Predstavljam vam žabjo družino. Mama Cvetka, oče Franc in njun sin Žaki. Živijo na obrobju ribnika. Žaki zelo rad plava v ribniku, Franc najraje bral časopis in Cvetka se najraje sonči.

Žaki si ves čas poje pesmico:

*Sem žaba, ki v jezeru plava,
muhe najraje jem,
včasih si pa želim, da še kakšno ulovim.*

Naenkrat Žaki pokliče mamo. Pokaže na ribnik, kjer se dogaja nekaj nenavadnega. Mama se ne zmeni za dogajanje. To Žakija

jezi. Odloči se, da se bo skrtil. Čez nekaj časa začneta oče in mama klicati in iskati Žakija. Končno ga najdeta v vodi. Dovolita mu ostati v vodi še pet minut, a Žaki je ostal do večera. Ko opazi, da je sam, se zelo prestraši.

Potem gre domov. Gre se kopat v banjo. Mama si v kopalnici veselo poje. Žakiju pa petje ni všeč. Po končanem kopanju, mama spusti vodo iz banje. Žakija skoraj odnese v odtok.

Žaki si želi zvečer pravljico. Prebere mu jo oče. Začne, zlatolaska mm... princ hm... konj mm... nesramen mm... konec. Še eno, tarna Žaki. Oče mu prebere še eno zanimivo pravljico. Žaki zadovoljno zaspi in se potopi v sladke sanje.

2. poglavje – Sanje

Žaki se vesel vrne iz šole, saj je danes njegov rojstni dan. Mama je pripravila torto. Čez nekaj ur so prišli na praznovanje sorodniki. Dobil je zelo veliko daril. Uživali so v slastni torti, pecivu in v vseh dobrotah. Od vseh daril mu je bila najbolj všeč video igra. Že je hotel igrati video igrice. A mu starša nista dovolila, saj je bilo že pozno zvečer. Ko je šel spat je sanjal, da je v računalniškem svetu. Kako se z rolko vozi po vesolju in sreča športnega šampiona v skakanju na glavo, žabca Močvirka. Skupaj sta premagovala različne zahtevne ovire. Žaki je pomagal Močvirku rolkat, saj ni bil tako uspešen kot Žaki. Žaki se je v sanjah sladko smejal.

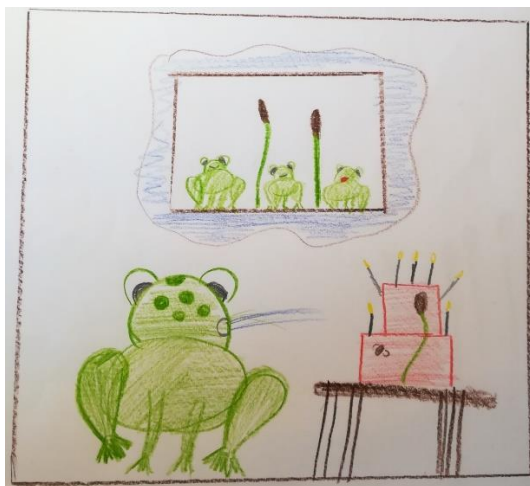
3. poglavje – Rojstni dan

Mama se zjutraj zbudi in gre vaditi jogo. Mislila je, da Žaki še spi. Zagledala ga je na kavču igrati nove video igre. Ker mu nista včeraj dovolila igrati video iger, se je zgodaj zbudil in šel igrati. Danes pa Žaki praznuje svoj rojstni dan s prijatelji.

Povabil je tudi svojo novo sošolko Mijo. V njo se je zaljubil, zato se je posebej uredil. Odkar pozna Mijo, zelo rad hodi v šolo. Rad se uči in sodeluje v različnih dejavnosti. Najraje pa dela domačo nalogo. Mami se je zdelo vse bolj čudno, da se je žabec spremenil v učenjaka. Rad pomaga tudi sošolcem in še posebej

novi sošolki Miji. Miji rad prinese različno mrčes, da jih skupaj pojedeta. Nauči jo skakati na glavo v ribnik.

Mijina in Žakijeva družina gredo večkrat na piknik ob ribniku. Starši se pogovarjajo, medtem ko Žaki in Mija skačeta v ribnik. Pridružijo se še drugi sošolci in prijatelji. Imajo zanimiva tekmovanja v plavanju in skakanju v vodo. Žaki blesti, saj je dober skakalec. Tako dobrega dneva Žaki ne bo pozabil, saj je bil trikratni zmagovalec v skokih.

4. poglavje – Počitnice

Kmalu je šole konec in odidejo na počitnice. Zraven gresta še babi in dedi, ki se prav veselita, da bosta s svojim vnukom plavala v vodi. Odločijo se, da gredo letos na dopust v Malo močvirje. To mesto je polno barvnih hiš in velikih mlak. V močvirju Žaki išče

rakce in lovi mrčes. Spozna veliko novih prijateljev, s katerimi tekmuje v plavanju in skokih. To je bila njegova najlepša športna dejavnost. Veliko tudi plava z dedijem in babico, vendar jih vedno prehitijo in pride prvi na cilj. Spozna novega prijatelja Urha. Skupaj hodita na sladoled, ki je iz slastnih čokoladnih mušic. Ko je sonce prevroče, se skupaj igrata in barvata kamenčke. Počitnic je hitro konec, zato se težko poslovijo od svojih močvirskih prijateljev.

Žaki se spomni, da ga v njegovi vasi čakajo tudi dobri prijatelji.

Annabel in čudežna skrinja

Napisala in ilustrirala:
Živa Goričan

Uvod

Nekoč je živila Annabel, deklica, ki je oboževala vse, kar je bilo povezano z morjem. Oblačila se je kot morska deklica, v sobi je imela tisoč in eno knjigo o morjih in morskih deklicah, njena najljubša barva je bila mornarsko modra in imela je tudi posteljo, ki je bila narejena iz starega čolna. Živila je s starši skupaj v mestu ter vsako leto komaj čakala na zaključek šole. Takrat se je namreč s starši odpravila v njihovo počitniško hišo na morju, kjer je preživela brezskrbne počitnice.

1. poglavje - Skrinja

Nekega dne je Annabel zaradi viharnega vremena raziskovala po hiši. V kleti je našla zaprašeno staro gusarsko skrinjo, ki je bila v lasti njene praprapraprababice.

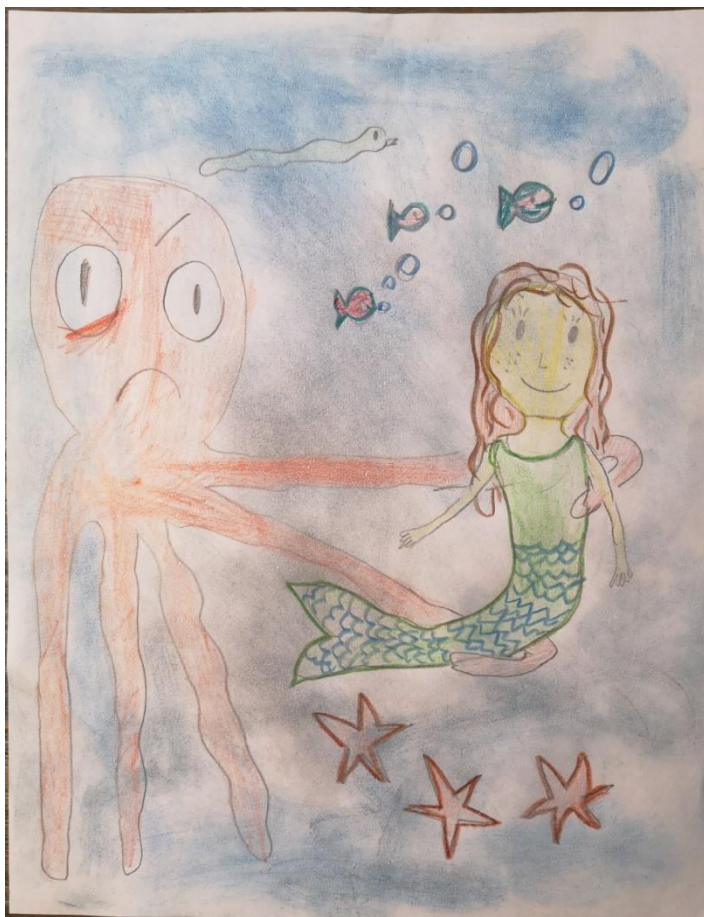
Skratka njena praprapraprababica je res živila pred mnogimi leti in je bila gusarska kapitanka. Annabel je ljubezen do morja in morskih stvari sigurno podedovala od nje.

Ko je sonce zašlo in je na nebu zasijala modra luna, ki ima še posebno moč, Annabel ni mogla zaspati. Bila je že polnoč, ona pa se je še kar trudila zatisniti oči. Ko je le ugotovila, da ne more zaspati, se je odločila, da bo potihoma odšla v klet in poizkusila odpreti to zaprašeno gusarsko skrinjo.

Vzela je svetilko in šla po škripajočih stopnicah v klet. Ko je Annabel prispela v klet, je začela odpirati skrinjo. Bila je že vsa nestrpna, ker je ni mogla odpreti. Ko je že imela vsega dovolj, se je pokrov stare gusarske skrinje čudežno odprl. Iz nje je posijala čudežna modra svetloba, ki je Annabel posrkala v nove morske dogodivščine. Postala je namreč Annabel, mala morska deklica.

Annabel je začela raziskovati morsko kraljestvo. Vsa navdušena je zaplavala v morsko jamo, ki je bila zelo temačna. Kmalu zatem, ko je prišla v jamo, jo je za noge zagrabila ogromna hobotnica nenavadnih barv. Prestrašila se je in klicala na pomoč. »Na pomoč, na pomoč!

Pomagajte mi!« je bilo slišati iz njenih ust. Ugotovila je, da ji noben ne bo mogel pomagati, zato se je z zadnjimi močmi komaj izmuznila hobotnici in zaplavala proti površju.

Z mavričnimi ribami je plavala proti površju, kjer jo je nenadoma ujela ribiška mreža. Začela jo je vleči proti površju, kjer pa morske deklice ne preživijo. Na vse pretege se je poskušala rešiti iz mreže. Ko je ugotovila, da ni izhoda, jo je nekdo pobožal po obrazu in rami. Takrat je odprla oči in vsa začudena nad svojo glavo zagledala očeta.

Klet ni bila več tako temna, saj je skozi okno sijalo jutranjo sonce. Annabel je ugotovila, da je zaspala ob skrinji, katera jo je popeljala v čudoviti svet domišljije. Vesela je bila, da jo je oče rešil strašnega konca njene dogodivščine. Skupaj sta se odpravila na zajtrk in nato na plažo. Odločila se je, da se bo kmalu spet odpravila v klet.

2. poglavje - Ladja

Dan je Annabel preživela skupaj s svojimi prijatelji na morju.

Uživala je, ko je delala gradove iz peska, iskala školjke ter plavala v morju. Skupaj s svojim prijateljem Feniksom, ki ga je spoznala na morju, sta preživela lep sončni dan. Povedala mu je za nočno dogodivščino in čudežno gusarsko skrinjo. Skleneta, da se ob polnoči dobita ob skrinji v kleti. Tako se je tudi zgodilo.

Ko sta skupaj odprla čudežni pokrov gusarske skrinje, je modra svetloba posrkala oba v morje.

Prispela sta v čas, njene praprapraprababice, ki je bila kapitanka gusarske ladje. Annabel je bila vesela, da je končno spoznala svojo slavno praprapraprababico, o kateri je slišala same dobre besede.

Pluli so po širnem oceanu, ko je nebo postalo kar naenkrat črno. Na nebu so švigale strele vse povprek, ogromni valovi so butali ob ladjo, kar naenkrat so prileteli v veliko skalo na morju in ladja se je začela potapljati.

Njihova kapitanka se ni vdala, poznala je namreč govorico morskih kitov in jih priklicala na pomoč. Kiti so prispeli na pomoč gusarski ladji in vse pirate varno odpeljali na obalo. Annabel, njen prijatelj Feniks in kapitanka so skupaj jezdili največjega kita in tako varno prispeli na obalo. Od utrujenosti so zaspali kar na obali.

3. poglavje - Sanje

Bilo je lepo modro jutro. Kar naenkrat ju je prebudilo mijavkanje in ko sta odprla oči, sta zagledala mucko Piko, ki je želela skozi kletno okno oditi na svež zrak.

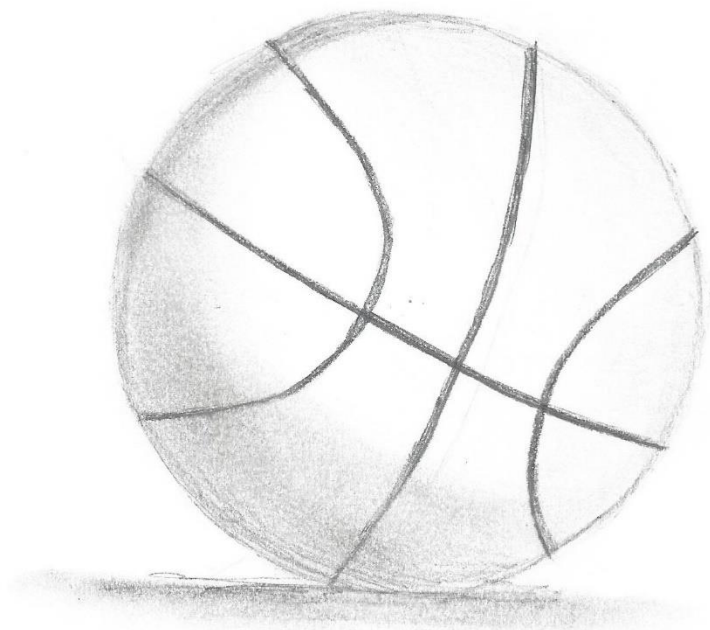
Annabel in Feniks sta se odločila, da za nedoločen čas pustita to staro gusarsko skrinjo pri miru. K njej se bosta vrnila, ko bo slabo vreme in se ne bosta mogla igrati na plaži.

Domišljjski morski svet je bil za njiju pravo doživetje, vendar sta se odločila, da bosta od danes naprej svoj morski svet krojila po svoje.

Zato pazite, kaj sanjate, ker se ob čudežni skrinji lahko

vse to uresniči!

KOŠARKAŠKE SANJE

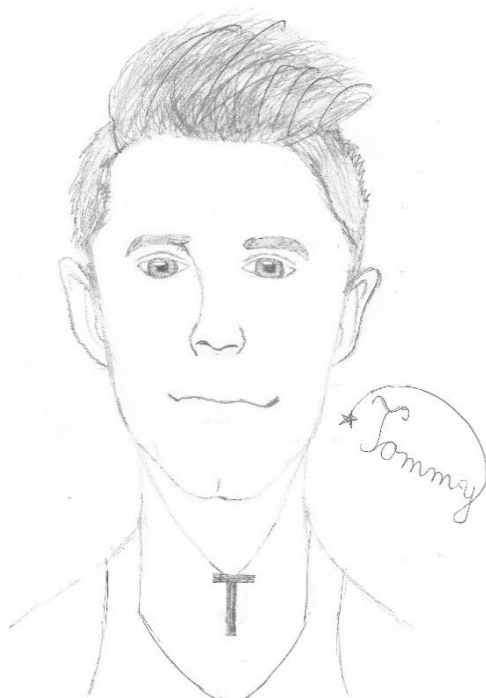

Napisala in ilustrirala:
Ana Pogorevc

Tommy je že od nekdaj imel rad šport, najraje od vsega pa je imel košarko. Vedno je sanjal o tem, da bi tudi on postal znan košarkaš.

Nekega dne ga je oče prišel gledat na šolsko tekmo in ves čas mislil, da bo sinu in njegovi ekipi uspelo zmagati. Ko je tekma šla proti koncu in je Tommyjeva ekipa izgubljala, se je Tommy razjezil, vzel nasprotnikom žogo in zadel odločilni koš, s katerim so zmagali tekmo s 43 proti 41.

Tommy je bil presrečen. Kar ni mogel verjeti, da je prav on zadel odločilni koš.

Po koncu tekme je oče Tommyja odpeljal domov. Ko sta prispela, je Tommy očetu povedal, da je njegov navdih za igranje košarke Kobe Bryant. Oče je prižgal TV, na televiziji so bila poročila, v katerih so povedali, da je slavni košarkaški zvezdnik Kobe Bryant umrl.

Tommy je stekel v svojo sobo in se zaklenil. Pred vrati je stal njegov brat in mu rekel, da se svojih težav in skrbi ne bo rešil, če se z njimi enkrat ne bo soočil. Tommy je odklenil vrata in svojemu bratu rekel, da ima prav.

Tommy je začel več trenirati in postajal je vedno boljši, kar nekajkrat je premagal starejšega brata Logana. Tudi oče je prišel na vsako njegovo tekmo. Ker se je šolsko leto zaključevalo, so Tommyju trenerji iz drugih šol ponujali, da bi naslednje leto igral za njihovo šolo, opravil je kar nekaj intervjujev, izbral je šolo, za katero je mislil, da bo najboljša zanj.

Minila sta dva meseca in Tommy je moral odpotovati daleč v stran od svoje družine. Ko je tam bil že nekaj časa, je začel že zelo pogrešati svojo družino, ki ga je vedno spodbujala in mu stala ob strani. Tam je spoznal tudi super punco ki ga je pustila samega sredi najpomembnejše tekme. Tommy je bil jezen in žalosten hkrati, izpustil je žogo in stekel za njo.

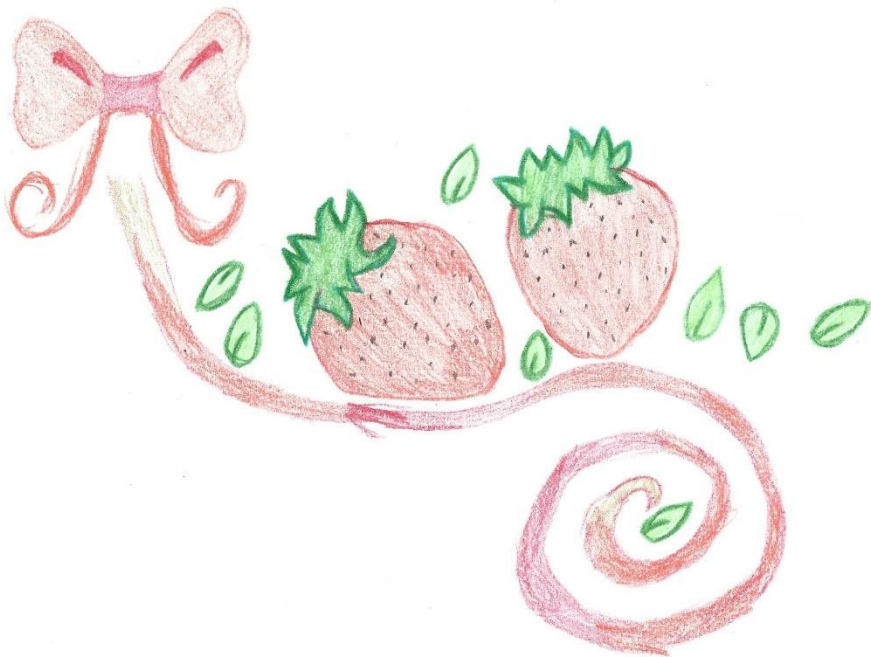
Vsi, ki so bili na tribunah in navijali zanj, so osupli za trenutek in si mislili kako veliko priložnost je zamudil. Ko je prišel do njegove punce, sta se pogovorila o vseh težavah, povedala mu je, da se ji je zdelo, kot da je zanj košarkarska kariera bolj pomembna kot njegova družina, prijatelji in njegova punca.

Tommy je spoznal, da ima njegova punca prav. Prijela sta se za roke in skupaj odšla nazaj domov k njegovi družini.

Po nekaj urah letenja sta prišla domov, Tommyevi starši so bili tako zelo veseli, da so mu pripravili večerjo dobrodošlice.

Ker je Tommy prišel nazaj domov in spoznal, kaj je najbolje zanj, je bil tako zelo vesel, da je spoznal ljubezen svojega življenja, da je svojo punco zaprosil pred celo družino.

Pegasta Jagoda

Napisala in ilustrirala:
Naja Pokleka

Nekoč je živela deklica po imenu Jagoda. Bila je nekaj posebnega, ker je bila drugačna od svojih sošolcev. Imela je pegice na obrazu. A skoraj nikoli ni bila dobre volje, ker so se sošolci norčevali iz nje.

Imela pa je svojo zaveznico Ano. Z njo se je razumela v dobrem in v slabem in Ana jo je velikokrat branila, če ji kdo od sošolcev rekel kaj grdega ali se iz nje norčeval.

Nekega prelepega sončnega jutra se je Jagoda odpravila v šolo. V garderobi se je uredila in se odpravila v razred. Tam so bili Anej, Jan, Mai in Tim, njeni sošolci.

»Kako grda si s temi pikami!" so se norčevali iz nje.

A prišla je Ana in jo rešila pred temi zlobami.

Odšli sta na samo in Jagoda ji je povedala, kaj se je zgodilo. Začela je jokati, a Ana jo je pomirila. Ko je zazvonil zvonec, sta se skupaj odpravili v razred, kjer je že čakala učiteljica, gospa Skaza. Sedli sta na svoja mesta in pouk se je začel.

Po pouku sta odšli k Jagodi domov. Mama je pripravila kosilo. Ko so začeli jesti, je Ana začela govoriti, kaj se je zgodilo v šoli. Mama jo je poslušala z odprtimi usti, oče pa jo je prav tako poslušal in hkrati jedel.

Po koncu kosila, so sedli na sedežno in se pogovorili. Mama je rekla Jagodi, naj pusti te fante čisto pri miru, naj se samo obrne stran in se jim zasmee kot, da nič ni bilo. Oče se je strinjal z mamo in ni dodal prav nobene besede. Potem je rekla Ana:

»Pustiva jih čisto pri miru in jih ne izzivajva, ker sva midve bolj pametne kot tile fantje. Tukaj imaš mene, svojo najboljšo prijateljico in vedno ti bom stala ob strani.«

Jagoda je bila zelo hvaležna staršema in Ani, da so ji tako svetovali. Nato pa sta Jagoda in Ana odšli v sobo, da sta se še malo družili.

Prišel je čas, ko je Ana morala oditi. Prišla jo je iskat mama. Jagoda jo je pospremila do vrat in ji rekla, da komaj čaka na jutri, ko se bosta spet videli v šoli. Ker bo jutri petek, sta se njuni mami na skrivaj zmenili, da lahko gre Ana z Jagodo iz šole domov in pri njej tudi prespi. Punci sta bili tako veseli te novice, da sta začeli poskakovati od veselja.

Naslednji dan se je Jagoda prebudila in vsa vesela skočila iz postelje. Komaj je čakala, da vidi Ano, ker bosta ves dan preživeli skupaj in se čimbolj izogibali tistih nesramnih fantov.

Na hitro se je oblekla in odhitela v šolo. Tam jo je že čakala Ana, objeli sta se in se druga drugi nasmejali. Med odmori sta se pogovarjali, kaj bosta počeli popoldan. Med vsemi temi načrti sta se naenkrat spogledali in istočasno rekli:

»Ustavili bova učiteljico preden vstopi v razred in ji povedali, kako se najini sošolci obnašajo.«

Kmalu je prišla učiteljica in pristopili sta k njej. Ana ji je povedala, da se njuni sošolci norčujejo iz Jagode, ker ima pegice na obrazu. Dodala je še, da se je Jagoda zelo slabo počutila, ko so ji govorili grde stvari, a zdaj je njena mama povedala, naj še naprej držita skupaj in se jih izogibata. Učiteljica je odgovorila:

»Čisto prav sta se odločili in z veseljem vama bom pomagala. Vem, da se fantje res radi zabavajo s puncami in zdaj bom pošteno ukrepala. Hvala puncici, da sta delili to z mano in obljubim, da bom razrešila ta problem.«

Skupaj so stopile v razred in učiteljica je pred tablo poklicala fante.

»Zakaj se norčujete iz Jagode in zakaj se lahko Ana z njo tako dobro razume, vi pa ne?«

Nič niso odgovorili. Učiteljica jih je kar napodila skozi vrata v ravnateljščino pisarno.

Z ravnateljico so se pogovorili, zakaj so to naredili in da se to več ne bo ponovilo, saj bodo dobili prvi ukor. Morali so oditi v razred ter se Jagodi in Ani opravičiti.

Prišli so v razred in se opravičili. Objeli so se in si obljubili, da bodo postali prijatelji.

Jagoda in Ana sta odšli domov zelo veseli in si peli pesem.

Prispeli sta do doma in mama ju je vprašala, kaj se jima je lepega zgodilo v šoli. Sedli so skupaj za mizo ter očetu in mami povedali, zakaj sta tako veseli.

Pri Jagodi doma sta se z Ano imeli prelepo, še posebej zato, ker se je v šoli razrešil res velik problem!

MISLI NA ŠOLO

Napisal in ilustriral:
Anže Vodušek

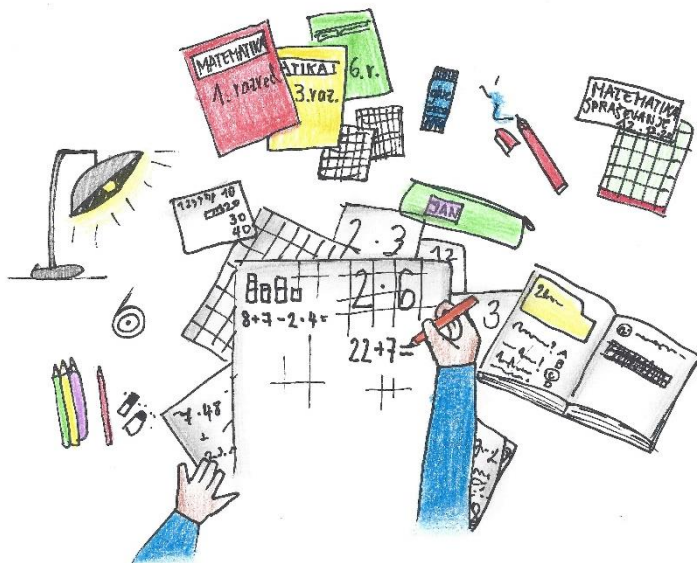
Živel je deček po imenu Jan. Star je bil 6 let. Bil je majhen deček, a imel je velike sanje, da postane znanstvenik.

Bile so poletne počitnice in počasi sem jim je približeval konec. Jan je zjutraj jedel kot kralj, čez dan pa se vozil s kolesom in hodil na sprehode. Nič ne bi moralo biti boljšega. Jan je rad hodil v vrtec. Tudi šola se mu ni zdela slaba, čeprav še ni prestopil šolskega praga.

Nenadoma je zaslišal zvonjenje pri vhodnih vratih. Na obisk je prišel Janov prijatelj Kevin in njegova mama. Janova in Kevinova mama sta se usedli za mizo in srebali kavo z velikimi požirki, Jan in Kevin pa sta šla v Janovo sobo in se igrala z lego kockami. Pogovarjati sta se začela o šoli. Kevin mu je povedal grozne stvari o šoli, kakršnih si nikoli ne bi predstavljal. Najraje bi se skrnil pod odejo. Ko je Kevin odšel, je zvečer premišljeval o šoli. Strah ga je bilo, da bo med porednimi učenci, čeprav je bil v vrtcu priden, in mu zaradi kazni mama ne bo dajala objemov in mu poljubljala lic.

Prvi šolski dan. Jan je skupaj z mamo že prejšnji večer pripravil torbo za prvi šolski dan. Skupaj sta odšla do avta, a Jan se je hotel izmuzniti s kakšno zvijačo, vendar je vedel, da njegova mama nikoli ne nasede nobeni zvijači. Pospremila ga je do razreda. Imel je dober občutek, saj je šola bila res lepa in polna otroškega dela. Sošolci in učitelji so ga lepo sprejeli. Ob koncu dneva je Jan izvedel, da je šola prijetna ustanova in polna krasnih ljudi.

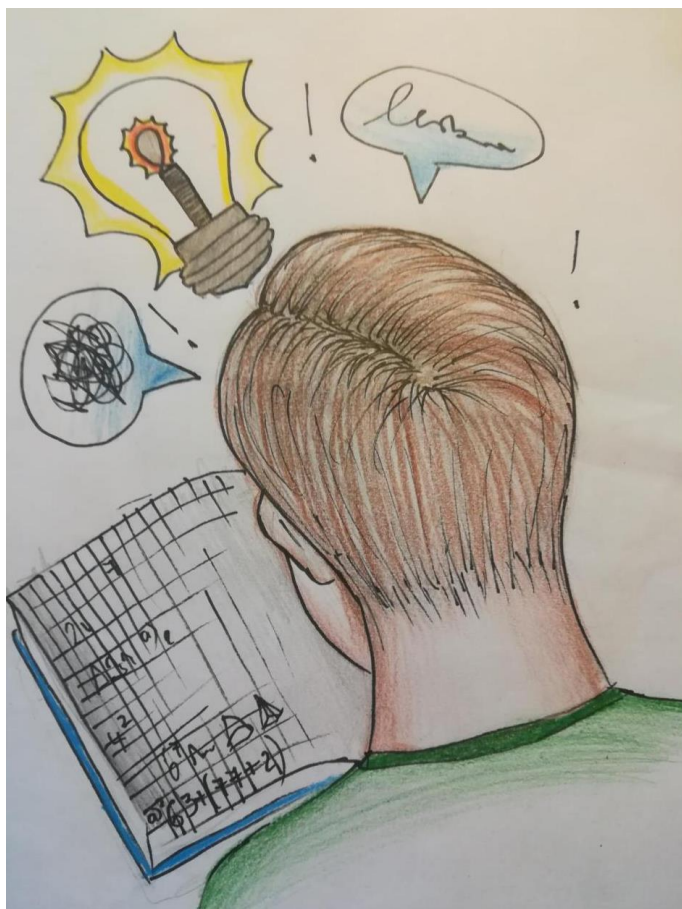
Dnevi, tedni in meseci so hitro minevali. Nekateri njegovi sošolci so se pritoževali, kako brezveze je v šoli. Janu pa je bila šola krasna, saj se je želel veliko naučiti. Navsezadnje, želel je postati znanstvenik. Bil je odličan učenec. Imel je samo eno težavo, ki je bila povezana z matematiko.

Slabo je računal. Nekega dne ga je učiteljica ga. Čušnik, najprijaznejša učiteljica na šoli, opazovala v podaljšanem bivanju in opazila njegovo težavo. Ponudila mu je pomoč, a Jan jo je zavrnil. Težavo je hotel izboljšati sam. Poskušal je vse načine, a mu ni šlo. Vse večere je presedel za svojo mizo in se trudil. Tudi mama mu je pomagala z razlagami. Govoril si je, da ne sme obupati nad svojimi sanjami, da postane znanstvenik.

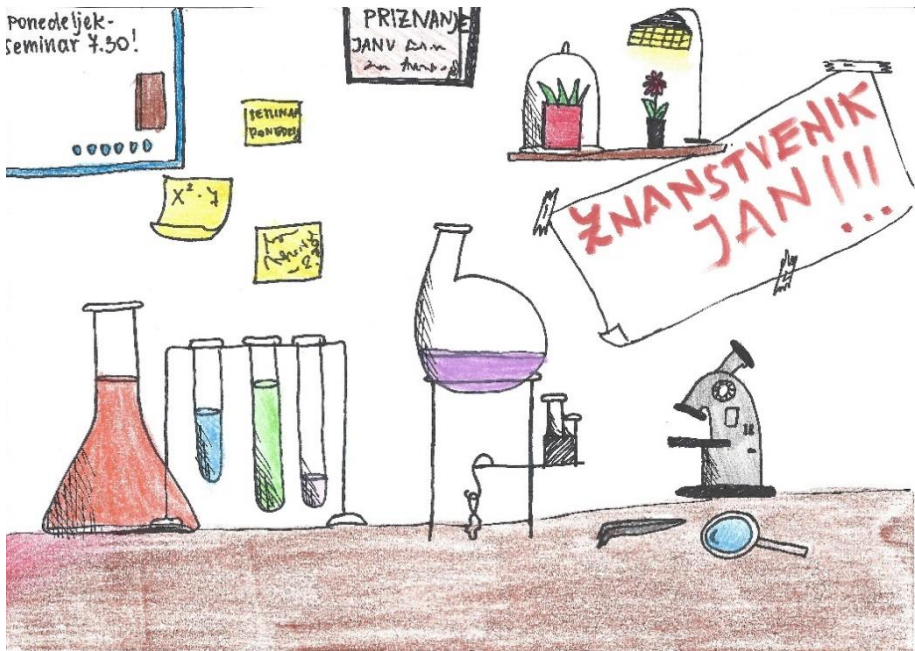
Poskušal je znova in znova, a mu ni uspelo. Zato se je odločil, da sprejme pomoč učiteljice Čužnik. Seveda mu je pomagala, saj je to bila njena želja. Prvi nasvet, ki mu ga je dala, si je zapomnil za vse življenje: »Matematike se ne učiš na pamet, ampak jo moraš razumeti!« Razložila mu je vse račune do sto. Pokazala mu je tudi načine za hitrejše seštevanje in odštevanje. V prvem razredu je bil odličen pri vseh predmetih, vključno z matematiko. S spodbujanjem in nasveti ter tolažbo ga je pripeljala do tretjega razreda in odličnih ocen. Jan je pomagal sošolcem in tudi starejšim šolarjem. Vsi so se čudili, kako tako hitro in gladko računa.

Učiteljica Čužnik mu je pomagala čez celo osnovno šolo. Tudi takrat, ko je v sedmem razredu dan pred testom padel in je moral v bolnišnico. Zaradi njegove zavzetosti za učenje je prišel v šolo pisati test in njegova ocena je bila najboljša. Vedel je, da je uspešen, ker razume matematiko in se ne rabi veliko učiti.

V devetem razredu je en dan pred nacionalnim preverjanjem znanja nekoliko dvomil vase. Učiteljica mu je rekla, naj verjame vase in naj ne obupa nad seboj. Zaželela mu je srečo in Jan je odločno odšel v razred. Ko so čez nekaj dni izvedeli rezultate preverjanja, mu je učitelj rekel, da je dobil 96 točk. Za Jana je bil to dan najlepših sanj.

Sedaj je znanstvenik, izdeluje in preučuje ter dela stvari, ki jih pač delajo znanstveniki. Pomaga tudi otrokom pri matematiki in jim govori, naj se ukvarjajo in razmišljajo pozitivno o šoli, saj za uresničitev sanj moraš tudi nekaj narediti.

IZGINOTJE

Napisala in ilustrirala:
Taja Klemen

1. POGlavJE

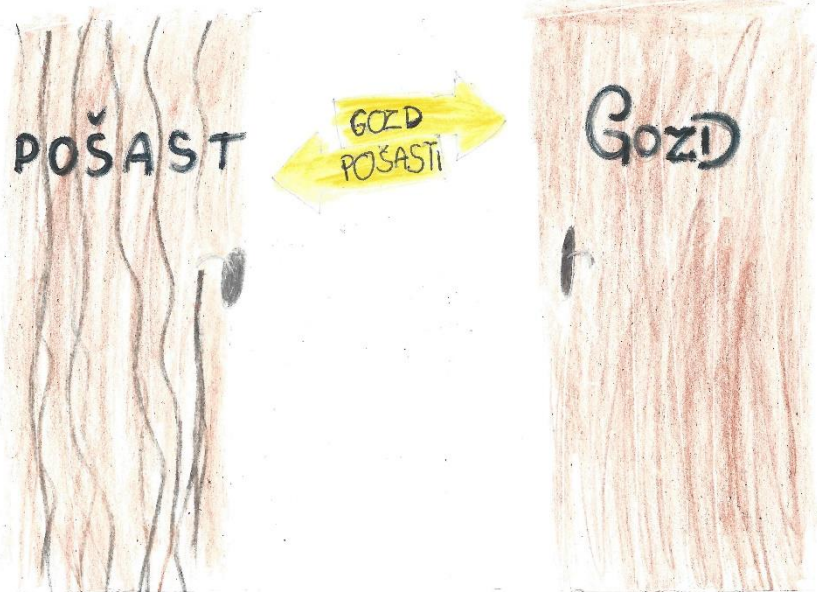
SKOZI VRATA V GOZD

ŽIVEL JE FANT PO IMENU JAN. IMEL JE DVA NAJBOLJŠA PRIJATELJA, MAKSA IN JAKO. ZELO RADI SO HODILI NA PUSTOLOVŠČINE V ZAPUŠČENE HIŠE.

NEKEGA DNE SO ODŠLI NA POHOD DO BLEJSKEGA JEZERA. NA POL POTI SO ZAGLEDALI ZAPUŠČENO VELIKO

HIŠO, IZ KATERE SO HODILE IN LETALE ŽIVALI. VIDELI SO
LASTOVICE, SRNE TER ZAJCE IN SRAKE.
JANA, MAKSA IN JAKO JE BILO PRVIČ ZELO STRAH ITI V
ZAPUŠČENO HIŠO. KO SO VSTOPILI, SO ZAGLEDALI
DVOJE OGROMNIH VRAT.

NA OBEH VRATIH SO PISALE DRUGAČNE BESEDE. NA
PRVIH VRATIH JE PISALO GOZD, NA DRUGIH PA POŠAST.
KLJUB STRAHU JIH JE ZELO ZANIMALO, KAJ SE SKRIVA ZA
VRATI Z NAPISOM GOZD. MAKS JE ODPRL VRATA.

»JAN, JAKA?« JE ZAKLICAL MAKS.
JAN IN JAKA STA MU ODGOVORILA:
» JA, MAKS?«

»A VIDVA TUDI VIDITA DREVESA, TRAVO IN ŽIVALI?«

BILA STA TIHO. VSTOPILI SO. VRATA SO SE ZAPRLA. NISO JIH MOGLI ODPRETI. BILO JIH JE ZELO STRAH. PRIŠLA JE DEKLICA, KI JE BILA ZELO MAJHNA. IMELA JE ČRNE LASE. POVEDALA JE NAMIG, KAKO PRIDEŠ VEN IZ GOZDA. A TO NI BIL KAR NAVADEN NAMIG. BILA JE PESEM, KI SO JO MORALI RAZVOZLATI.

GLASILA SE JE:

»KDOR VSTOPI, SE NE VRNE,
ČE NE REŠI PRAV NALOG,
GOZD JE VELIK, NE PA MAJHEN,
V NJEM SE SKRIVA VEČ NAMIGOV.«

PRVI NAMIG JE DALA DEKLICA:

»LUKNJA OD ZAJČKA VELIKA JE,
NOTRI SKRIVA SE PRESENEČENJE,
NI NA ZAHODU IN NE NA VZHODU,
JE PA NA JUGU ALI SEVERU,
HIHIHI, UGANI KJE SI,
ZNAJDI SE, DA PRIDEŠ VEN.«

PO PESMI JE DEKLICA IZGINILA ZA GRMOVJE. KO JE IZGINILA, SO SE TAKOJ NAPOTILI PROTI JUGU. A TAM NI BILO NOBENE ZAJČJE LUKNJE. ODŠLI SO NA SEVER. JAKA JO JE ZAGLEDAL. POGLEDALI SO VANJO IN NA MAJHNEM ZAJČKU JE PISALO:

NAMIG 2:

»SEM VELIK IN KOSMAT,

IMAM VELIKE KREMLJE,
MENE NAJDEŠ V BRLOGU,
UGANI, KJE JE MOJ BRLOG.
BLIZU ZDAJ STOJIŠ,
A ZELO JE SKRIT,
NOBEDEN NI GA NAŠEL,
ZATO POTRUDITE SE VI.«

DOLGO SO ISKALI, A NISO NAŠLI. SEDLI SO OB GRMOVJE
IN POJEDLI MALICO. JEDLI SO PROTEINSKO ČOKOLADICO,
KI JO JE JAKA PRINESEL ZRAVEN.

IZ GRMOVJA JE PRIŠLA LISICA.

BILI SO ZELO ZAČUDENI, KER V SKALI NI BILO ROVA ALI
LUKNJE. ODŠLI SO POGLEDAT IN ZAGLEDALI SO MAJHEN
GUMB NA TLEH. KER JIH JE BILO STRAH, SO NAJPREJ NA
GUMB VRGLI KAMEN. IN GLEJ. DEL SKALE SE JE ODPRL,
ODŠLI SO NOTER. UGOTOVILI SO, DA JE VOTLINA
MEDVEDA. STENE SO BILE POPISANE IN PORISANE. JAN
JE ZAGLEDAL NAPIS, PRED KATERIM JE LEŽAL MEDVEDJI
ZOB. NA ZOBU JE BIL PRILEPLJEN STAR LISTEK, NA
KATEREM JE PISLO:

»ČESTITAMO, PRIŠLI STE DO CILJA. POJDITE PO POTI
NARAVNOST IN PRIŠLI BOSTE DO VRAT ZA IZHOD.«

BILI SO ZELO VESELI, KAJTI MISLILI SO, DA SE NIKOLI VEČ NE BODO VRNILI DOMOV. KO SO PRIŠLI DO VRAT, SO ZAKRIČALI OD VESELJA. KO SO STOPILI SKOZI VRATA, SO ZAGLEDALI DRUGA VRATA, NA KATERIH JE PISALO: POŠASTI....

2. POGlavJE **SKOZI VRATA DO POŠASTI IN NAZAJ**

DOLGO ČASA SO RAZMIŠLJALI ALI BI ODPRLI VRATA IN SE POVZPELI NA NOVO DOGODIVŠČINO MED POŠASTI. NISO VEDELI, DA JIH ŽE DVA DNI NI DOMOV. STARŠI IN POLICIJA SO JIH ISKALI. JAKA NI ŽELEL ITI SKOZI VRATA DO POŠASTI, KER GA JE BILO ZELO STRAH ZA SVOJE ŽIVLJENJE. MAKS IN JAN PA STA BILA ZA AKCIJO. JAKA JU NI MOGEL PUSTITI SAMA, ZATO JE ODŠEL Z NJIMA. VSTOPILI SO.

ZAGLEDALI SO HIŠE, V KATERIH SO SKOZI OKNA GLEDALE POŠASTI, KI NISO BILE ZLOBNE ALI NESRAMNE. A OBISKOVALCEV NISO ŽELELI. SPET JIH JE OBISKALA DEKLICA. IN POVEDALA NOVO UGANKO, POVEDALA PA JIM JE TUDI, DA SO STARŠI ZELO ŽALOSTNI, KER MISLIJO, DA SO JIH UGRABILI.

»POLICIJA VAS ŠE VEDNO IŠČE,« JE DEJALA.

TAKOJ SO PADLI V JOK. DEKLICA JIM JE POVEDALA TUDI UGANKO:

»SKRIVAM SE V HIŠI,
KI MAJHNA JE ZELO,
JAZ SEM PA VELIKA,
IN MALO MANJ POŠASTNA.
ČE ME NAJDEŠ, SE RAZSKRIJEM,
IN NAMIG DOBIŠ TAKOJ,
DA OD TOD ODIDEŠ.«

FANTJE SO SE RAZKROPILI PO TEJ OGMOMNI VASI. DOBILI SO TUDI RADIJSKO ZVEZO, DA SO OSTALI V STIKU. JAKO JE BILO NA SMRT STRAH, JANA IN MAKSA PA ŠE BOLJ. OKOLI NJIH SO HODILE POŠASTI, KI SO STRMELE V NJIH. VIDELI SO TUDI ZOMBIJE IN GLAVE BREZ TELESA. JAN JE PREKO RADIJSKE ZVEZE POKLICAL MAKSA IN JAKO:

»KJE STA?«

TAKOJ STA MU ODGOVORILA, A OBA ODGOVORA STA BILA ENAKA.

»PRI ČUDNI HIŠI, IZ KATERE VISI TOALETNI PAPIR.«

JAN JE BIL NA ENAKEM MESTU. HODILI SO OKOLI HIŠE IN ČAKALI, DA SE SREČAJO. HIŠA JE BILA OGMOMNA IN IZ NJE SO SE SLIŠALI ČUDNI KRIKI IN ZVOKI. MAKS IN JAKA STA SE SREČALA IN USTRAŠILA DRUG DRUGEGA. JAN JU JE ZAGLEDAL IN STEKEL PROTI NJIMA. OBJELI SO SE IN BILI SO VESELI, DA SE NOBENEMU NI NIČ ZGODILO. KER JIH JE ZELO ZANIMALO, KAJ JE V TEJ HIŠI, SO ODŠLI V NJO. ZAGLEDALI SO MAJHNE ZOMBIJE IN MED NJIMI SO ZAGLEDALI VELIKO POŠASTNO PUNČKO. MAKS SE JE SPOMNIL UGANKE IN JO PAVEDAL. NASMEJALA SE JE IN ZARENČALA.

»ČESTITAM, PRIŠLI STE DO PREDZADNJEGA NAMIGA, KATEREGA MORATE REŠITI:

HODIM NARAVNOST,
NE PA POŠEVNO,
TEČEM POČASI, A HODIM PREHITRO,
VIDIŠ ME LAHKO NA ENEM KRAJU OD SEDMIH DO OSMIH
V KRALJEVEM GRADU.
TA GRAD JE VELIK Z VELIKO SOBAMI IN PASTMI,
PAZI NASE IN NA DRUGE LJUDI,
SKRIVAM SE TAM, KJER SE JE MALICO ALI KOSILO,
TO NI KUHINJA, JE PA JEDILNICA,
SKRIVAM SE V LUKNJI, KI SKRITA JE.
NAJTI JO MORAŠ, DA NAJDEŠ REŠITEV.«

TAKOJ PO TEM SO JIH POŠASTI IN ZOMBIJI ODPELJALI DO GRADU. SAMI SO MORALI POISKATI JEDILNICO TER KUHINJO. BILO JE TEŽKO, KER JIH JE BILO STRAH. SPET SO SE RAZKROPILI, A SO KMALU UGOTOVILI, DA HODIJO V KROGU. SPET SO SE SREČALI. JAKA JE ZAGLEDAL NAPIS TER SLIKO, KI STA GA SPOMINJALA NA HRANO. ODPRLI SO VRATA. IN RES. NAŠLI SO JEDILNICO IN KUHINJO. TAM NI BILO NIČESAR RAZEN ENE MAJHNE MIZICE. NA NJEJ JE BILA POSODA, KI JE BILA ZAPRTA. JAN JO JE ODPRL Z VELIKO STRAHU. V TISTEM TRENUTKU, KO JE ODKRIL POSODO, JE IZ NJE POGLEDALA GLAVA.

VSI SO ZAKRIČALI: »AAAAAAA...«

GLAVA JE REKLA:

»POHITITE, ČAS SE VAM IZTEKA! STARŠI BODO ČEZ ENO URO POZABILI NA VAS. MI, ZOMBIJI, IN POŠASTI JIM BOMO IZBRISALI SPPOMIN. STE NA DOBRI POTI DO CILJA«.

MAKSA JE ZANIMALO KAJ SE SKRIVA POD GLAVO, ZATO JO JE DVIGNIL. ZAGLEDAL JE VELIK RDEČ GUMB. PRITISNIL GA JE, JAN IN JAKA STA GA SAMO GLEDALA. IN MAKSU JE USPELO PRITI DO ZADNJEGA NAMIGA. TODA DO KONCA SO IMELI ŠE SAMO POL URE. JAN GA JE PREBRAL: »DO CILJA PRIDETE, ČE VRATA NAJDETE, VRATA SKRIVAJO SE V GRADU NEKJE. KO ODPREŠ JIH, DOMOV LAHKO GREŠ. NAJDI JIH HITRO IN BLIZU SO.«

VSI SO RAZMIŠLJALI. ZMENILI SO SE, DA BODO ODPRLI VSA VRATA V GRADU, A JAN JE NEKAJ OPAZIL. V TEMNEM KOTU SE JE VIDELA MAJHNA LUČ. ODŠLI SO POGLEDAT OD BLIŽJE. PRIŽGALI SO LUČ IN ZAGLEDALI TROJE VRAT. VSAK OD NJIH JE ODPRL SVOJA VRATA. TEKLA JE ZADNJA MINUTA. KO SO JIH ODPRLI, SO NA SOSEDNIJH VRATIH ZAGLEDALI NAPIS »GOZD«. STOPILI SO VEN IN BILI PRESREČNI, KER JIM JE USPELO PREMAGATI DVA IZZIVA. SKAKALI IN VRISKALI SO OD VESELJA.

ODHITELI SO DOMOV. STARŠI SO BILI ZELO VESELI, DA SO SE VRNILI ŽIVI IN ZDRAVI. IN VSI SO ŽIVELI SREČNO DOKONCA SVOJIH DNI.

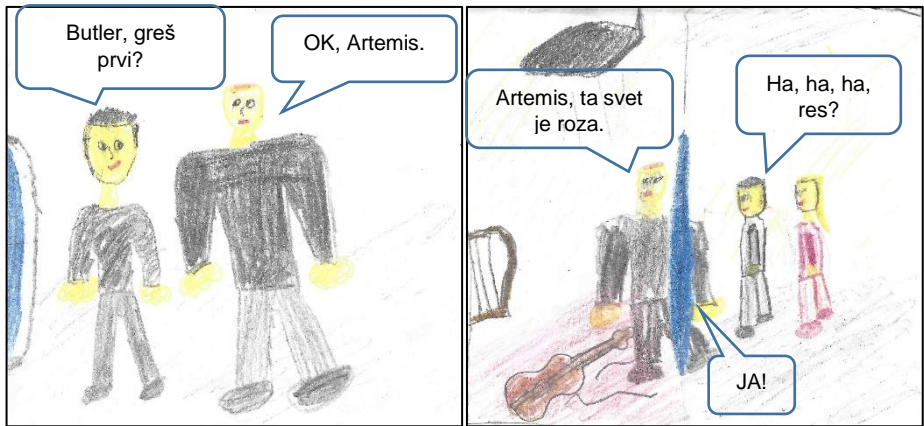

ARTEMIS FOWL

Napisal in ilustriral:
Jure Kop

V daljavi vidim grad.

Pridita, gremo do gradu!

Artemis, kje si sploh izvedel za ta svet?

Kje si pa zdaj našel to vprašanje? Butler, a ti veš, da sem ti izbrisal spomin? No, ti povem, da sem ti ga.

Povej mi vso zgodbo, Artemis.

Povedal ti jo bom v malo bolj zasebnem kraju! Poglej!!!

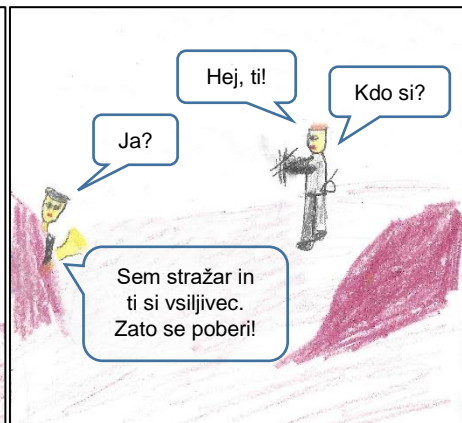
Mislím, da sem dobil ukaz.

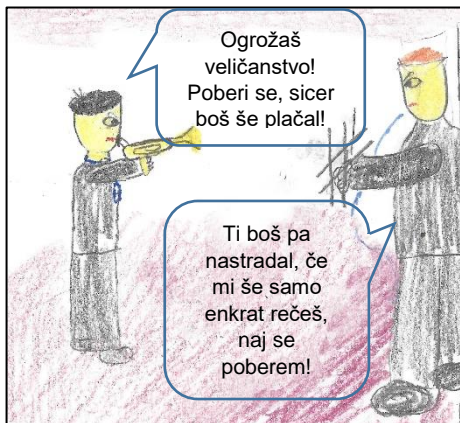
Hej, ti!

Kdo si?

Ja?

Sem stražar in ti si vsiljivec. Zato se poberi!

Ogrožáš
veličanstvo!
Poberi se, sicer
boš še plačal!

Ti boš pa
nastradal, če
mi še samo
enkrat rečeš,
naj se
poberem!

Fanta, nehajta!
Raje se
spoznajta!

Jaz se strinjam!

OK. Ime mi je
Polton. Sem
stražar, ki ščiti
grad.

Kdo pa
ste vi?

Jaz sem
Artemis, to
pa sta Butler
in Julija.

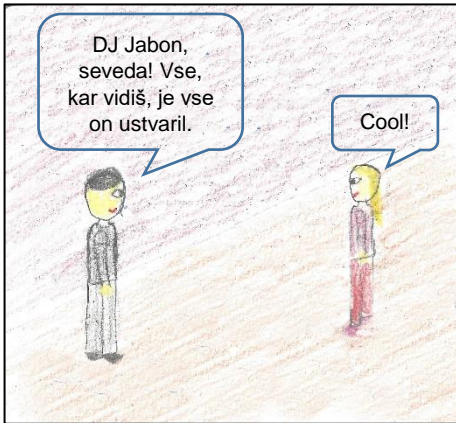
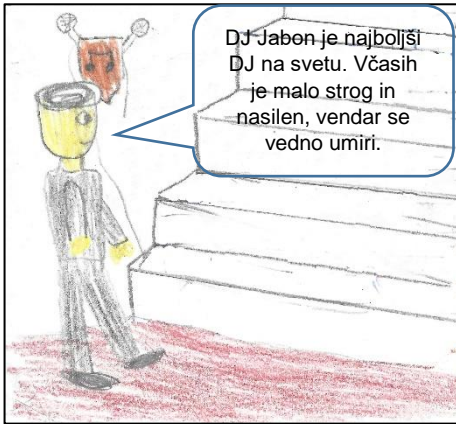
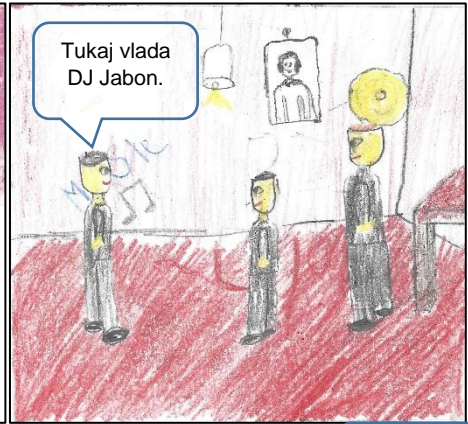

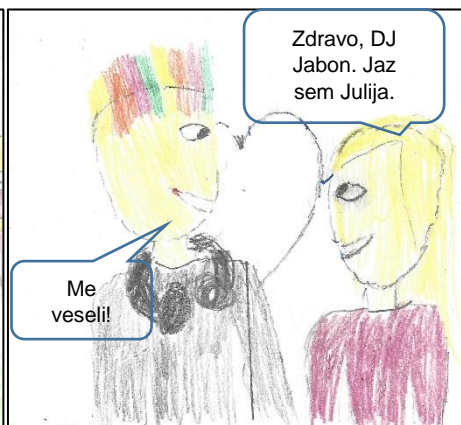
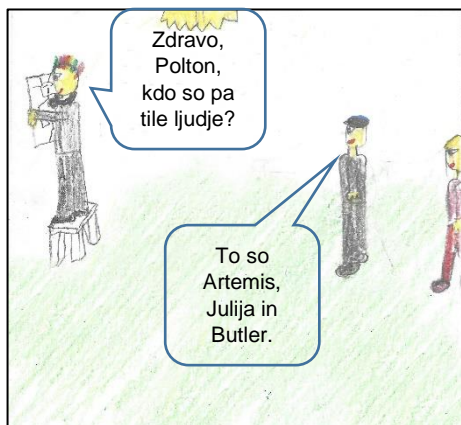
Me veseli.
Lahko vas
odpeljem
do gradu.

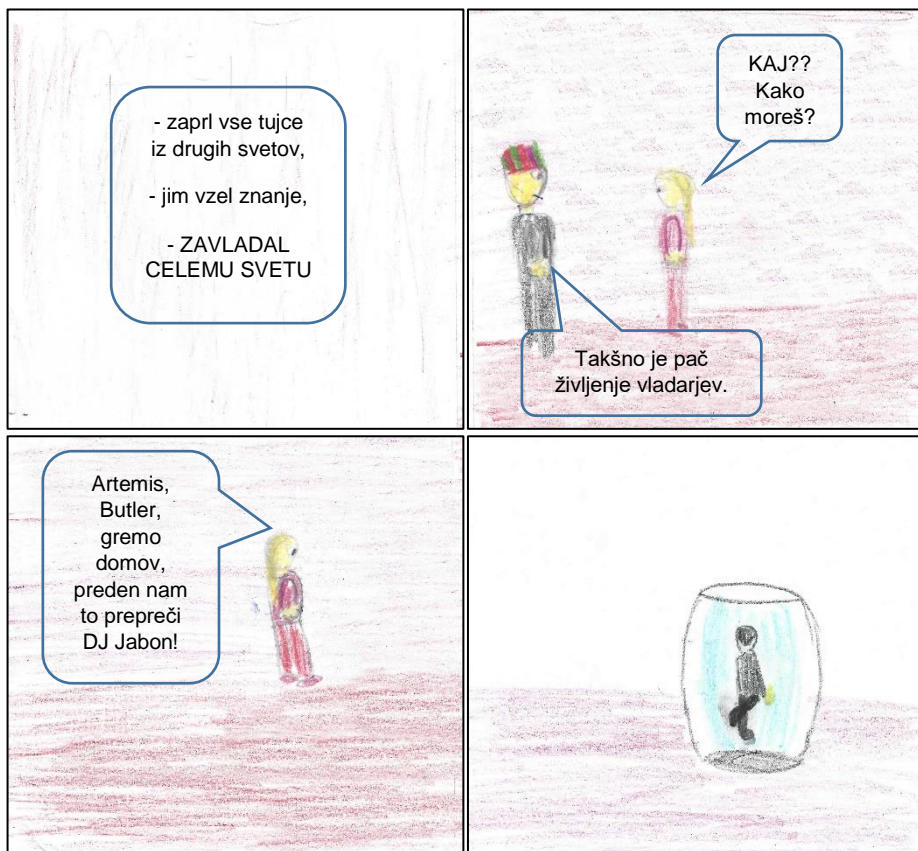
Super!

VAU! To je
večje, kot
sem si
predstavljal!

V šolskem letu 2019-20 so pri NIP – umetnost ustvarjali in ustvarili zgodbe:

4. razred:

Taja Šetar

Karina Sajko

Simona Dobršek

Neli Mlakar Rom

Zarja Horvat

Pia Pristovnik
Zarja Tič
Maša Kop
Tinkara Hudin

5. razred

Živa Goričan
Ema Frešer

6. razred

Ana Pogorevc
Naja Pokleka
Taja Klemen
Anže Vodušek
Jure Kop

Mentorstvo, oblikovanje, tisk: Mateja Kuharič